
ЖИТНОЗЗРНО

КН. 9—10

ГОДИНА ДЕВЕТА

1935

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Д-ръ Е. Р. Коевъ	Четиригѣ учения — Значението на външния и вътрешенъ свѣтъ за развитието на човѣка.
2. Боянъ Боевъ	— Има ли днесъ пророци и светии?
2. Д. Стояновъ	— Уводъ къмъ окултната анатомия и физиология.
Г. Сажбевъ	— Челото на човѣка.
	— Условия и животъ.
	— Строители на новото.
* * *	— Ржцетѣ на Мария Йерица и Марлена Дитрихъ.
Учительгѣ говори:	Ученикѣтъ.
Изъ „Живото Слово“.	
Изъ нашия животъ:	Рилски вечери.
Притчи и приказки:	Лѣкагѣтъ съ маска.
Здраве, Сила и Животъ:	Свѣтлото, положително гледане на нѣщата; значението на малкитѣ нѣща.
St.	— Житното зрънце.
О. Славчева	— Незгодитѣ.
Загадъчни явления	
Вести и книгописъ	
Le Maître parle:	La Nature Vivante

S O M M A I R E

* * *	Les quatre enseignements.
Dr. El. R. Cohen	L'importance des mondes extérieurs et intérieurs pour le développement de l'homme.
G. Boïan Boëv	Ja-t-il aujourd'hui des prophètes et des saints?
G. D. Stoyanov	Introduction à l'anatomie et physiologie occultes.
G. Sabev	Le front de l'homme (étude phrénologique).
	Les conditions et la vie.
	Les artisans du nouveau.
* * *	Les mains de Marie Jeritza et de Marlène Dietrich.
Le Maître parle:	Le disciple.
De la „parole vivante“.	
De notre vie: B. Boëv	Soirées de Rila.
Contes et paraboles	
Santé, force et vie.	De la considération positive des choses. De l'importance des petites choses.
St.	Le grain de blé (vers).
O. Slavtcheva	Les misères (vers)
—	Phénomènes énigmatiques
Nouvelles et livres nouveaux.	
Le Maître parle:	La Nature Vivante.

ЖИТНО ЗЪРНО

Год. IX

Кн. 9—10

ЧЕТИРИТЪ УЧЕНИЯ

Отъ памтивека въ човѣшкитѣ общества сж сжществували четири вида учения, всѣко отъ които се отличава съ свое разбиране за свѣта и човѣка, за отношенията на хората едни къмъ други, за общественъ строй и държавенъ редъ. За да употребимъ по-съвременни названия, ще наречемъ тия четири учения клерикализъмъ, милитаризъмъ, капитализъмъ и социализъмъ.

Най-яркъ изразъ на тия четири житейски школи, защото сж се въплѣтили въ известни обществени форми, намираме въ кастовия строй на древна Индия. Знаино е, че обществото въ браманска Индия се е дѣлѣло на четири касты, четири съсловия — браманы или жреци, военни, търговци и занаятчи. Тия съсловия сж образували строго за творени системи — забранени сж били по-тесни родствени връзки на висшитѣ съсловия съ нисшитѣ. Въ законитѣ на Ману се казва, че браманитѣ произлизатъ отъ главата на Брама — великия Създателъ на свѣта, военнитѣ — отъ неговитѣ мишци, търговцитѣ — отъ стомаха му, а занаятчиитѣ и работницитѣ — отъ нозетѣ му. Въ този образъ индускитѣ жреци сж дали въ една популярна форма, достъпна за народа, религиозната обосновка на кастовото разпредѣление — сиречь едно озаконяване „свише“ на установения отъ тѣхъ социаленъ редъ. Както и да се е тълкувалъ този митологиченъ образъ отъ индускитѣ мъдреци, колкото и дълбоки философски изводи да е допущалъ, практически той се е въплѣтилъ въ строгия и суровъ кастовъ строй, който е освещавалъ чисто по човѣшки изключителната властъ на едни хора надъ други.

Безъ да носятъ тия ярки очертания на строго разграничени касты, последнитѣ все пакъ образуватъ основата на съсловната разпредѣлба у всички цивилизовани народи. Само че въ отдѣлни епохи едно отъ тия съсловия е взимало изключително надмощие и е удряло по-особенъ отпечатъкъ върху държавния редъ, който бива характеризираиъ ту като теократиченъ, ту като монархиченъ съ различни отсѣнки и преходи, ту като демократиченъ, ту като пролетарски. Формитѣ отъ епоха въ епоха се видоизмѣнятъ, явяватъ се известни диференциации и усложнения, но въ края на краищата вътрешното съдържание си остава все едно и сжщо. Ония, обаче, които не могатъ да съзратъ многоликитѣ промѣни на едни и сжщи сили, действащи въ свѣта, които не могатъ да проникнатъ задъ кулиситѣ на голѣмата сцена, дето се разиграватъ човѣшкитѣ сждбини, тѣ майсторски декорирана при всѣка „нова“ пиеса въ новъ

стилът, и до ден днешен се лъжат от обещания за „новъ строй“, за „новъ редъ“, за „новъ свѣтъ“. Всѣщностъ, въ тия нови навидъ социални форми се криятъ стари—прастари идеи. Човѣчеството, въпреки великиятъ опитъ на християнството, се върти въ омагьосанъ кръгъ, чиито четири кардинални точки сж: клерикализъмъ, милитаризъмъ, капитализъмъ, социализъмъ.

Не се ли съзира и въ днешнитѣ опити за установяване на „нови“ държавни строеве въртенето на фаталния магьосанъ кръгъ? Въ изострения конфликтъ между капитализма и социализма, последниятъ поне нѣкъде се изтръгна отъ властта на първия и, влѣзълъ въ съюзъ съ революционния милитаризъмъ, установи свой редъ. Миналъ въ отбрана, капитализмътъ се съюзи съ клерикализма и милитаризма и подъ маската на класовото примирение, се мжчи да установи корпоративната, съсловна държава—една средневѣковна държавническа идея на властващия католицизъмъ. И се получи странното явление — капитализмътъ се вижда принуденъ да прави отстъпки на социализма: знайни сж неговитѣ похвати въ фашисткитѣ страни. Като се отказа привидно отъ своята властъ, той си послужи съ милитаризма, чиято политическа форма се явява диктатурата, възправи неговата сила въ държавата, и тази сила пази за сега примирieto между капиталъ и трудъ — единъ въоръженъ миръ! Социализмътъ, отъ своя страна, сжщо си послужи съ милитаризма. Но виждайки—следъ като капитализира труда и колективизира капитала — че тия два съюзника не сж достатъчни, той днесъ гледа да привлече, подъ най-приемлива форма, и четвъртия факторъ — религията. Защото цѣлостта на кръга и на дветѣ съвременни системи на диктатура — пролетарска и фашистка, фатално се налага: магьосаниятъ кръгъ се върти, макаръ като горна, господстваща на социалния зенитъ точка да се явява ту клерикализъмъ, ту милитаризъмъ, ту капитализъмъ, ту социализъмъ. Напраздно хората, които сж свързани съ този неумолимъ кръгъ, се мжчатъ да го разкъсатъ — рекатъ ли да сторятъ това, колелото на обществения животъ не върви. Ето защо, дори и когато искатъ да се освободятъ отъ влиянието и властта на едно отъ тия четири течения, тѣ се мжчатъ да трансформиратъ енергията му и да я пуснатъ въ обществения животъ подъ друга форма. Нима антерелигиозниятъ социализъмъ можа да се освободи отъ догматиката, обредността, церемониалността и идолопоклонството на клерикализма? Той разруши едни догми, но изгради други, събори едни идоли, но възправи други, защото масата винаги се нуждае отъ идоли, на които да се кланя, масата е винаги „религиозна“ въ тази смисълъ на думата. Религиозниятъ, или по-скоро клерикаленъ фашизъмъ, съзнателно засили обредния, церемониаленъ и догматиченъ елементъ. Знайно е съ какво религиозно обаяние се обгражда — чрезъ непрекъснати внушения — личността на „водача“ въ странитѣ, дето е установена диктатура.

Ние нѣма да се спираме на оня сложенъ процесъ на трансформиране на религиозната и политическа енергия въ разнитѣ епохи и при разнитѣ режими, нито ще обрисоваме психологичнитѣ форми, въ които тя се излива въ разнитѣ сфери на живота. Ние имаме за цель само да фиксираме четиритѣ кардинални точки отъ този кръгъ на превръщението и ги нарекохме, за да бждемъ по-конкретни и по-разбрани, съ имена взети отъ социалната сфера, клерикализъмъ, милитаризъмъ, капи-

тализъмъ, социализъмъ. Тѣ, обаче, не сж само четири социални явления, тѣ не сж само четири идеологии, четири религии, четири школи, презъ които е минало човѣчеството. Тѣ сж и четири общи психологични форми, които действуватъ въ съзнанието на отдѣлния човѣкъ. Човѣкъ, дори въ течение на 24 часа, е ту „клерикалъ“, ту „милитаристъ“, ту „капиталистъ“ и „буржуа“, ту „социалистъ“. И защото тѣзи четири течения иматъ дълбоки психологични корени въ душата на човѣка, чийто животъ се развива за сега въ т о з и к р ж г ъ, затова така упорито господствуватъ тѣ — непрестанно трансформирайки се—и въ обществения животъ. Ала източникътъ имъ въ душата на човѣка е още по-дълбокъ — той се крие въ първоизвора на космичнитѣ сили. Така, въ свѣта на отраженията, клерикализъмътъ съответствува на любовта, милитаризъмътъ — на мъдростта, капитализъмътъ — на истината, а социализъмътъ — на правдата. Клерикализъмътъ, обредната религия, е изопачена форма на любовта, милитаризъмътъ е изопачена форма на мъдростта, капитализъмътъ е изопачена форма на истината, а социализъмътъ — изопачена форма на правдата. Въ всички тия учения се прилага насилието, принудата, убийството. Тѣ всички, въ края на краищата, си служатъ съ едни и сжи средства и методи. Фатално свързани съ магьосания кржгъ, който се върти отъ слугитѣ на „княза на този свѣтъ“, тѣ водятъ до едни и сжи резултати — борби, насилия, неправди, разрушения.

Ако иска да добие своята свобода, човѣчеството трѣбва да излѣзе отъ този магьосанъ кржгъ, въ който го удържа една властна, но тъмна воля. То трѣбва да излѣзе отъ тия човѣшки форми и да влѣзе въ царството на Живата Природа, където нѣма дори и поменъ отъ тѣхъ, и където царуватъ вѣчнитѣ сили на любовта, мъдростта, истината и правдата.

Постжпва ли по човѣшки, човѣкъ непременно ще се прояви или като клерикалъ, или като милитаристъ, или като капиталистъ, или като социалистъ. Но ако постжпва по божествения законъ, той не може да бжде клерикалъ, той ще бжде човѣкъ на любовта, който се интересува отъ живота въ всичкитѣ му прояви; той не може да бжде милитаристъ, а ще бжде човѣкъ на мъдростта и ще се интересува отъ знанието и силата; той не може да бжде капиталистъ, а ще бжде човѣкъ на истината и ще работи за свободата на всички сжщества—той нѣма да търси само материално богатство, което е преходно, а ще търси реалното богатство на истината, което истински строи, създава нѣщата; най-после той нѣма да бжде и социалистъ, а ще бжде човѣкъ на правдата. Истинскиятъ човѣкъ е човѣкъ на любовта, която ражда живота; на мъдростта, която ражда знанието; на истината, която ражда свободата и опредѣля посоката, къмъ която първитѣ два принципа се движатъ; най-сетне, истинскиятъ човѣкъ е човѣкъ на правдата, която показва, какво може да се реализира на физическия свѣтъ. Правдата показва крайния предѣлъ на това, което можемъ да осжществимъ тукъ, на земята.

Този истински човѣкъ е идеалъ на бждещата култура, която ще се изгради отъ една нова раса. Защото днешната бѣла раса не разполага съ възможности да разбере и приложи божията Любовь въ нейната пълнота. Бѣлата раса не изразява още стремежитѣ на душата. Тя не е още раса на любовта. Въ нея преобладава низшия, обективенъ

умъ, и отчасти — висшиятъ умъ. Насилието и разрушението сж още твърде силни у нея, и затова тя изопачи Христовото учение.

Съвременнитѣ хора не сж още съединени съ нишкитѣ на любовта. Тѣ сж съединени само посредствомъ своитѣ чувства. Въ бждеще любовта ще се яви като съединителна връзка между хората. И все пакъ, човѣчеството днесъ вече се намира подъ сѣнката на любовта. Първиятъ признакъ за идването на любовта е страданието. Колкото повече страданията се увеличаватъ, толкова по-близо е любовта. Отъ две хиляди години страданията на хората значително сж се увеличили, защото земята е навлѣзла въ нова фаза. Любовта иска да освободи хората отъ тѣхнитѣ себелюбиви желання, които ги държатъ въ робство. Но тѣ все още не могатъ да разбератъ, какво е великата Божия Любовь, която едничка може да осмисли живота. Тѣ още не могатъ да си представятъ, каква е тази любовь, въ която нѣма абсолютно никаква користь, любовь, която нѣма никакъвъ личенъ обектъ. Тѣ не сж въ състояние да схванатъ, че безкористието е онази връзка, която поддържа живота на цѣлото битие. За сега, при тази степенъ на развитие, на която земното човѣчество се намира, то не познава тази връзка въ всичката ѣ дълбочина и сила. Ала Любовта действува, и тя постоянно утвърждава човѣка въ истината, че Богъ проявява Любовта си къмъ всички сжщества, безъ да очаква нѣщо отъ тѣхъ. Тази истина ще залегне въ душата на бждещето човѣчество, което ще разкъса магьосания кръгъ на четиритѣ надживни учения.

* * *

Д-ръ Ел. Р. Коев

Значението на външния и вътрешен свят за развитието на човека

Има два свята, които постоянно въздействуват върху човека в неговото развитие. Това е външният свят, който упражнява най-голямо влияние до тогава, докато човекът стигне до голяма зрелост в ума, сърцето и волята си. До тогава вътрешният свят в човека, въздействува до толкова, доколкото в самия човек се проявява силното чувство към живота и дълбокият разумен усет, направляващ подсъзнателно всеотдайните жизнени прояви, отнасящи се до един природен ум, до едно вярно чувство за преценка на нещата. Вътрешният свят завзема най-голям дял в живота на човека едва след неговата зрелост, което ще рече, че светът извън него му е придал толкова много и способствувал да развие в него всички ония способности, необходими за правилните отношения с всички и с всичко извън нас. Бихме могли да кажем — външният свят трасира в нас нашата права мисъл, разграничава нашите чувства и определя посоката на нашата воля. Вътрешният свят дава сила на нашата мисъл, чистота и топлота — широта на нашите чувства и смисъл на нашите постъпки, на нашето волево усилие, на нашата волева проява. И така, в пътя човекът трябва да схване правилно значението на външния свят, за да може да съгради правилно своите отношения към него и да даде място на онова, което може да бъде лично, вътрешно и което би доизградило човека такъв, какъвто трябва да бъде.

Вътрешният живог без правилно ориентиране в външния свят, който е резултат на грамадно колективно творчество през вековете, е абсолютно немислим. Думата е за творчески вътрешен живот, който придава на човека и на самата срѣда. А и самото „оправяне“ в външния свят е едно вътрешно себеизграждане. И тогава от това гледище става ясно, че в човека съществува едно друго естество, което след вътрешното изграждане от действието на външния свят, почва то да гради и доизгражда цялостния човек.

Често се прави голяма грѣшка, когато се отрича изцяло значението на съвременния свят с всичките постижения в него — наука, техника, изкуство. Срѣщу тях поставят голямия живот на душата, който е всичко и който е най-важният. Да признаем, че това е вярно, ала нам ни остава неясно, как един бѣл европейец, който живѣе в цялостното дѣло на съвременната култура, би могло да се идентифицира по вътрешен живот с някой бушмен или хотентот от централна Африка. Дълбоко погледнато, това сж два свѣта различни един от друг — или по-право, това сж два различни края на една верига в развитието. Докато бушменът е едва една посѣта сѣмка в пътя на развитието, бѣлият културен европейец е разцѣфнало цвѣте, годно да бъде оплодено от прашеца на дълбокия творчески, вътрешен живот. За един бушмен всичко, което може да му се покаже, е предмет на очудване. Един културен европейец, изобщо

човѣкъ зрѣлъ въ съвременната култура, познава възможноститѣ на не-известното. Той знае, че откритото и създаденото е само една малка частичка отъ това, което съществува. Той се въодушевява отъ всѣка нова крачка въ науката, техниката и изкуството, но той не се чуди, защото знае, че предъ насъ съществуватъ безгранични възможности. За този човѣкъ е настанало вече времето, когато той би могълъ да разбира и по-дълбоки работи, да схваща една философия, която обръща погледа на човѣка къмъ други хоризонти — висинитѣ на свободния човѣшки духъ. И духътъ на човѣка може свободно да се прояви, защото той ще работи съ свършени инструменти — правилно развитъ мозъкъ и благородно сърце и воля.

Природата е допустнала еволюцията на човѣчеството до съвременното му културно ниво. Човѣкъ съ развитието на своя мозъкъ е творилъ и вървялъ крачка по крачка напредъ, до като стигне до туй положение. Колко много човѣшки трудъ, колко много мозъчна енергия и воля е била необходима, за да се стигне до днешното състояние на нѣщата! Не, това не може да се отрече, това е единъ красивъ пжтъ, презъ който трѣбва да мине всѣки, за да даде мѣсто на душата да се прояви свободно и създаде ценности отъ другъ родъ.

Вѣрно е, че днешната култура живѣе подъ тежкото иго на механизацията. Това е едно отъ най-големитѣ бедствия, защото механизацията спѣва развитието. И въ това отношение правъ е Рабиндранатъ Тагоре, когато разглежда въ своята книга за Изкуството отношението между западната и източната култура, когато казва, че на западната култура липсва душа. Може би нѣма по-вѣрна и по-важна констатация отъ тази, защото само като я признаемъ, ние можемъ да постигнемъ нѣщо повече отъ това, въ което живѣемъ. Когато ние признаемъ необходимостта отъ дълбокъ душевенъ животъ, който се явява като озаряващо слънце всрѣдъ всичко механично, тогава ние ще тргнемъ по-пжтя на освобождението отъ механизацията на днешното време. Ала самото достигане до механизацията говори, че човѣкъ е зрѣлъ за единъ душевенъ животъ, за единъ животъ, въ който душата, тази вѣчна същностъ въ човѣка, владѣе тѣлото и неговитѣ прояви и имъ дава друго направление, въ което грѣе слънцето на вѣчността.

Механизацията въ развитието на видоветѣ се превръща въ единъ подсъзнателенъ опитъ, който ние сме свикнали да наричаме „инстинктъ“. Разбира се, тази дума не би значела нищо, ако човѣкъ не дири да обясни чрезъ нея цѣлия жизненъ пжтъ на човѣка и на видоветѣ въобще. Защото за културния човѣкъ на нашето време самиятъ животъ е една проява на жизнения инстинктъ. И отъ това гледище ние сме наклонни да свържемъ вътрешното естество на човѣка съ жизнения инстинктъ въ него, като идентични първични същности. Отъ механистично гледище това разбира се не може да се обясни, макаръ и да се възприема като вѣрно. Известниятъ германски професоръ Дришъ, единъ отъ най-големитѣ ратници на неозитализма и създателъ на парапсихологията, обаче, разглежда „инстинкта“ въ своята „Философия на органичното“ като една разумна проява въ естеството на човѣка и видоветѣ въобще. Инстинктътъ, този механизиранъ, вроденъ опитъ, те води къмъ определена целъ въ живота, а тамъ, където целесъобразността се явява, тамъ има разумъ първиченъ, който тика, ржководи нѣщата въ една права по-

сока. Отъ това гледище органическата механизация се явява като единъ необходимъ пжтъ за създаване на свършени органи, които сж способни да изпълняватъ функции, продиктувани отъ единъ по-висшъ душевенъ животъ. Така единъ математикъ, който не е съградилъ своитъ математически способности, не може да бжде склоненъ къмъ възприемане на внушения и идеи отъ висшъ математиченъ разредъ. Сжщо е и съ всъки човѣкъ, работещъ въ други области на живота. Той трѣбва да създаде съответната апаратура, за да се прояви богатството на душевни възможности. Тукъ ние виждаме смисъла и великото значение отъ въздействието на външния свѣтъ върху човѣка. Въздействието на външния свѣтъ е пжтя къмъ съзряването, безъ което е невъзможна една богата душевна проява. Цвѣтата на живота, безъ това разцѣфване отъ въздействието на външния свѣтъ, не могатъ да се оплодятъ отъ плодния прашецъ на великитъ възможности на вътрешния, душевенъ животъ. Човѣкъ, който желае своя собственъ напредъкъ, трѣбва да е схваналъ това добре.

Има още една голѣма, много важна страна на въздействието, което външния свѣтъ упражнява върху човѣка — това е възпитанието. А можемъ да кажемъ съ пълно право, че безъ истинско възпитание е невъзможна онази изящна проява на душата въ нашия всѣкидневенъ животъ. Възпитанието отваря царски пжтища за проявата на благородството на сърцето и чарътъ, който се лжчи отъ красивата, разумна постѣпка на човѣка.

Вѣрно е, че съвременниятъ свѣтъ съ всичкитъ свои постижения далечъ не дава на човѣка истинско възпитание. Но, човѣкъ, въ когото има вътрешно прозрение, може да използва разумно всичко положително на днешната култура за своето правилно развитие и възпитание. Бихме казали — той дори е длъженъ да стори нова, защото съ него допринася за себесъграждането, за да даде възможност да се прояви душата, отъ липсата на която страда тѣй много цѣлиятъ съвремененъ свѣтъ. Душевниятъ животъ върви по пжтя на ирационалното. Той не може да се свърже и обхване въ понятията и мѣрките на физическото. Затова Учителитъ на човѣчеството казватъ, че свѣгътъ на душата, на метапсихичното не се подава на опредѣленията, съ които работятъ съвременнитъ хора и изобщо на никакви опредѣления. Ала ние можемъ да създадемъ пластични орждия въ насъ за всестранната проява на душата. Това ще постигнемъ по пжтя на възпитанието и себевъзпитанието като използваме всичко хубаво и положително, което ни дава околната културна срѣда.

Да доведемъ въ нашия животъ до едно хармонично съчетание въздействието на външния свѣтъ и нашето първично душевно естество, въ това седи дълбокиятъ смисълъ въ живота. Защото отъ тамъ насетне започва всѣка истинска радостъ, всѣко творчество и красота.

Има ли днесъ пророци и светии?

Често ще чуете религиозни хора, последователи на нѣкоя отъ официалнитѣ църкви, да твърдятъ, че днесъ нѣма вече ни пророци, ни светии, ни мъченици. Каквито пророци е имало, тѣ сж дошли у Израиля още преди Христа. Предrekli сж каквото е имало да предричатъ и сж се оттеглили на блажена почивка въ лоното на Авраама. Мъченици на вѣрата пъкъ е имало презъ първитѣ времена на християнството, когато то още се е разпространявало въ езическия свѣтъ. Днесъ, когато християнството е официална религия, и изповѣдването му започва почти автоматически още съ раждането на детето; когато по цѣль свѣтъ има издигнати великолѣпни храмове и катедрали, дето се извършватъ тържествени богослужения по единъ напълно установенъ, церемониаленъ редъ; когато на Христа служатъ съ хиляди и хиляди свещеници, проповѣдници, мисионери — за мъченици на вѣрата и дума не може да става. На които е било писано да се мъчатъ за Христа въ първитѣ времена на християнството, сж си понесли мъченията, за да можемъ ние, по-последнитѣ християни, свободно да си изповѣдваме вѣрата, необезпокоявани отъ никого. По отношение на светиитѣ въпросъгъ седи пакъ така. Светии и чудотворци е имало въ първитѣ вѣкове следъ Христа, а сжщо и въ средневѣковието — тия люде на духовния подвигъ сж били още на времето си признати отъ църквата и канонизирани отъ нея. Днесъ имената имъ личатъ по календаритѣ.

Но, ще възразятъ нѣкои, нима само у Израиля е имало пророци, и нима само християнитѣ иматъ светии? Великитѣ древни народи, като индуси, египтяни, персийци, халдеи, гърци, не сж ли имали пророци и светии? Какво ще кажатъ съвременнитѣ християни за индускитѣ риши — ония величествени отшелници по пещеритѣ и усойтѣ на Хималаитѣ, чийто духовенъ подвигъ звучи като легенда? Какво ще кажатъ за прорицалището на Аполона въ Делфи, дето е пророкувала прочутата въ цѣлия древенъ свѣтъ Пития?

Споредъ правовѣрнитѣ християни, всички тия пророци, светии и чудотворци сж били езичници и идолопоклонци. Тѣ сж вѣрвали въ много богове, вѣрвали сж въ духове и бѣсове, следователно пророчествата имъ и чудесата имъ нѣматъ божественъ, а дяволски произходъ. И днесъ католишката църква поддържа сжщото вѣрване у своитѣ пасоми по отношение на спиритичнитѣ явления — не ги отрича като факти, но твърди, че източникътъ имъ е нечестивъ, бѣсовски.

Такива сж били горе-долу вѣрванията на християнитѣ въ средневѣковието, когато е царувала пълновластно църквата, такива сж тѣ и въ наши дни всрѣдъ ония вѣрующи, които все още иматъ средновѣковенъ манталитетъ.

Е добре, ако се приеме за вѣрно схващането, че днесъ вече нѣма ни пророци, ни светии, ни чудотворци, че за нѣкакво ново откровение и дума не може да става, тогава трѣбва да се признае, че изворътъ на религиозния животъ у разнитѣ християнски църкви е пресѣкъналъ, че онази благодатна почва, на която нѣкога сж цѣфтели дивни цвѣта на мистиченъ животъ, лѣчебни билки на чудотворство, плодни дрѣвчета на святостъ и благочестие отдавна е забутляла и се е

превърнала въ целина. Нѣкога, значи, дървото на религиозния животъ е цѣфтѣло и възрвало сочни плодове, а днесъ то е изсъхнало, като отъ него е останалъ да стърчи само единъ безжизненъ дънеръ. Че това е така за разнитѣ църкви, не подлежи на съмнение, но че е така изобщо за религиозния животъ на човѣчеството — голѣмъ въпросъ е. Въ сжщностъ изворътъ на духовния животъ въ човѣчеството никога не е преставалъ да се струи. Той се скрива понѣкога подъ почвата тамъ, дето преди време е бликалъ, и тогава оставатъ само мъртви капища и параклиси, построени нѣкога заради благодатнитѣ му струи. Този изворъ се скрива подъ почвата, но водитѣ му избиватъ навънъ по други мѣста. И тия води винаги сж произраствали семената на пророци, мистици, чудотворци и светии, макаръ тѣ да не растатъ въ оградитѣ на никоя официална църква.

Все пакъ, ако има нѣщо вѣрно въ изтъкнатото по-горе твърдение на религиознитѣ хора за липса на люде отъ поменатия типъ, то е по-скоро въ факта, че въ днешната епоха — епохата на научния прогресъ и техническитѣ завоевания — нѣма обективни условия въ обществото за насърчаване на онази духовна дейность, която би произвела пророци, светии и чудотворци, поне такива, каквито сж произвели първитѣ времена на християнството и средневѣковието, когато църквата е играла първенстваща роль въ политическия животъ, и религията е била основа на цѣлия тогавашенъ мирогледъ. Въ наши дни единъ пророкъ би билъ сжщински анахронизъмъ — той би билъ обявенъ за патологиченъ типъ, страдащъ отъ зрителни и слухови халюцинации, единъ лѣчителъ и чудотворецъ, дори и ако се яви подъ благовидната форма на магнетизаторъ или месмеризаторъ, би билъ обявенъ отъ лѣкаритѣ за шарлатанинъ, а единъ светия, поне въ оная форма, въ каквата си го представятъ вѣрующитѣ — обикновено като отшелникъ отъ типа на Иванъ Рилски — не би могълъ да намѣри тихо и затулено кѣтче, въ което да се укрие отъ фоторепортери.

Въ нашитѣ дни на масови политически движения, когато науката и техниката даватъ тонъ на цѣлия съвремененъ животъ, и когато научниятъ мирогледъ се въздига въ религия на маситѣ, пророци и светии въ средневѣковенъ стилъ не могатъ да вирѣятъ. Но я си представете, би ли могълъ нѣкой съвремененъ ученъ, да речемъ физикъ, който владѣе всички съвременни тайни на електричеството, да върши въ папскитѣ времена безнаказано своитѣ експерименти? Ако той би се осмѣлилъ да демонстрира не радиото, не телевизията, но дори само грамофона или електрическата крушка, веднага би билъ обявенъ за магьосникъ, който е продалъ душата си на дявола и би попадналъ подъ ударитѣ на инквизицията. Историята поне потвърждава това, и тя ни е завещала една нерадостна глава, която носи заглавието „Мжченици на науката“.

Днесъ „герои на нашето време“ сж не пророцитѣ и светиитѣ, не чудотворцитѣ и аскетитѣ, а учениитѣ, изобретателитѣ, водачитѣ на експедиции, тъй както и политическитѣ водачи. И както днесъ всрѣдъ цѣлата онази учаща се маса, отъ която гъмжатъ училища и университети, изпъкватъ все пакъ сравнително малко на брой хора, които ставатъ и истински учени, изобретатели, политически водачи, полярни изследователи или изследователи на стратосферата, така и въ миналитѣ времена, всрѣдъ цѣлата онази религиозна маса сж изпъквали малко на

брой особено одарени хора — герои на духовния подвигъ. Но макаръ и цвѣтъ на своето време, тѣ сж имали все пакъ нужда отъ тази религиозна почва и отъ религиозния жизненъ магнетизъмъ на обикновенитѣ вѣрующи, за да цѣфнатъ, да вържатъ и да узрѣятъ като плодове на една епоха.

Но както и въ средновековието е имало учени, които сж работили повечето пжти въ тайно, така и въ наши дни има светии и пророци. Само че тѣ не принадлежатъ къмъ никоя външна религия и църква, а сж свободни служители на живота и духа. Изобщо, не е имало време, презъ което да не е имало светии, пророци, гении на науката и изкуството, херои, макаръ и въ отдѣлни епохи да сж се проявявали предимно ту едни, ту други, удряйки по такъвъ начинъ отпечатъкъ върху цѣлата епоха. Имало е и ще има, защото човѣшкиятъ Духъ вѣчно е работилъ, работи и ще работи.

Пророци, светии, учени, хора на дѣлото и на изкуството — това сж все прояви на човѣшкия Духъ, който създава всички епохи и всички култури съ тѣхнитѣ религии, изкуства, наука и общественъ животъ.

2.

Б. Боевъ

Уводъ къмъ окултната анатомия и физиология

Познанието ни за свѣта винаги зависи отъ степенъта, на която се намира нашето съзнание въ даденъ моментъ, то зависи отъ силитѣ, събудени и действащи въ нашето съзнание. Ето защо, при всѣка нова епоха, когато се събудятъ нови сили на човѣшкото естество, разширява се и областъта на човѣшкото познание, то почва да се простира до области, които до тогазъ сж му били недостъпни.

Понеже съвременната епоха се отличава съ събуждане на важни, дълбоки сили въ човѣшката душа—сили, чрезъ които той ще стане възприемчивъ къмъ енергии и области, които до сега не е възприемалъ съ будното си съзнание, то естествено е, че ще дойдемъ до ново схващане на живота, до новъ мирогледъ, който ще хвърли свѣтлина върху всички проблеми на науката и на съвременния животъ.

Тукъ ще вземемъ за примѣръ биологичнитѣ проблеми, за да се види, съ каква логична последователностъ окултната наука освѣтлява биологичнитѣ проблеми и какъ тя разяснява всички ония нови факти, които механическото разглеждане е безсилно да обясни.

Множество нови факти има натрупани напоследъкъ въ биологията, които говорятъ за по-дълбокото естество на организма. Преди всичко наблюденията и опититѣ на Лаковски доказаха тѣй наречената радиация

на организмитѣ. Всички организми изпущатъ радиация, чрезъ които тѣ възприематъ околния свѣтъ по единъ по-свършенъ начинъ. Пчелата чрезъ улавяне на радиовълнитѣ долавя, кжде има цѣвнали цвѣта и отъ какъвъ родъ сж тѣ. Защото и цвѣтята изпущатъ радиовълни. Нѣщо повече: пчелата понеже има способностъ да възприема радиовълни съ различенъ характеръ, за нея вътрешността на кошера не е тъмна; макаръ и кошерътъ да е напълно запушенъ и измазанъ, за пчелата той не е тъменъ, а освѣтленъ, понеже тя има способностъ да възприема друга свѣтлина, освенъ обикновената.

Това, което Лаковски нарича радиация на организмитѣ и което е потвърдено отъ много други изследователи, макаръ и разнитѣ учени да сж му давали разни имена, — въ сжщностъ то е загатване за онова, което окултната наука винаги е наричала етерно тѣло или етеренъ двойникъ; това е нѣщо познато на окултната наука. Само че тази радиация, този етеренъ двойникъ, не е нѣщо несвързано, безформено; напротивъ, то е организирано, то има опредѣлена форма и опредѣлени органи съ специфични важни функции, както е съ физическото тѣло на организма. И нѣкои искатъ да разбератъ естеството на организма и загадката на живота само като изучаватъ видимото тѣло на организма! Това е невъзможно, както е невъзможно да познаемъ съдържанието на книгата по дебелината и цвѣта на подвързията ѝ. Защото процеситѣ въ физическото тѣло не сж откъснати сами за себе си, а сж тѣсно свързани съ етерното тѣло. Нѣщо повече: процеситѣ въ физичното тѣло сж обусловени и дирижирани отъ строителнитѣ сили на етерния двойникъ. Въ етернитѣ органи сж силитѣ, които извайватъ самитѣ физични органи. Въ етерното тѣло има центрове, чрезъ които организмътъ приема енергии отъ цѣлия всемиръ.

Организмътъ по отношение силитѣ на етерния двойникъ може да се сравни съ триосенъ елипсоидъ съ троенъ поляритетъ и три оси: надлъженъ поляритетъ: главата е положителна и краката отрицателни. Въ окултната наука подъ „положителенъ“ се разбира предимно предавателенъ, а подъ „отрицателенъ“ предимно приемателенъ центъръ. Страниченъ поляритетъ: дѣсната страна е положителна, а лѣвата отрицателна. Преднозадненъ поляритетъ: предната страна е положителна, а задната отрицателна.

Етернитѣ строителни сили въ организма сж четири вида. свѣтлиненъ етеръ, жизненъ, топлиненъ и химиченъ. Тия четири вида етеръ сж свързани тѣсно съ разнитѣ физиологични функции на физичното тѣло.

Кои сж по-важнитѣ органи въ етерния двойникъ? Единъ отъ централнитѣ органи е въ слънчевия възелъ (на симпатическата нервна система). Другъ важенъ етеренъ органъ е близо до сърдцето, другъ е на гърлото, горе на главата и пр. Тия етерни центрове сж етерни въртежи, презъ които минава постоянно етерътъ при своята обиколка, циркулация по цѣлото тѣло непрекъснато. Защото трѣбва да се знае, че етерното тѣло не е нѣщо мъртво, неподвижно; напротивъ силитѣ въ него сж въ постоянно движение. Въ етерното тѣло има течения, циркулация въ разни посоки, за да снабдятъ съ животворни сили, които получаватъ отъ цѣлия всемиръ, всички органи и да строятъ тѣхнитѣ форми. Днесъ изучаватъ подробно строежа на клетката, строежа на протоплазмата, ядката и пр.; то е нужно, но трѣбва да се изучи и невидимата страна

на клетката; преди всичко клетката е една електромагнитна система и задъ тия електромагнитни сили има по-висши сили, които дирижиратъ нейния животъ. Напримѣръ знае се, че въ клетката до като е жива, има непрекъснато движение на нейната протоплазма; различаватъ главно два вида движения на протоплазмата: циркулация и ротация. Но кой дирижира тия движения? Съвременниятъ биологъ не подозира, че тукъ сж активни сжщитѣ сили, които дирижиратъ сърдечнитѣ тупания, циркулацията на кръвта и движението на небеснитѣ тѣла: слънца, планети, комети, спътници и пр. Това сж електромагнитни и по-висши сили. Причинитѣ на движението на небеснитѣ тѣла и на протоплазмата сж отъ единъ и сжщъ характеръ. Нѣщо повече; може да се намѣри паралелъ между сърдечния ритъмъ и ритъма въ пулсацията на слънчевата свѣтлина; защото съ най-фини апарати и въ нея може да се забележи известна ритмичностъ. Ето защо отъ едно по-висше гледище и всѣка слънчева система е единъ живъ организъмъ. Но не само сърдечнитѣ тупания и движенията на протоплазмата се дължатъ на етернитѣ течения, но и самото движение на соковетѣ въ растенията се дължи пакъ на сжщитѣ сили. Напримѣръ опититѣ на индийския ученъ Бозѣ доказаха, че възкачването на растителнитѣ сокове не може да се обясни само съ закона на капилярността, чрезъ изпарението и други подобни причини, но тукъ играятъ роля други причини отъ електро-магнитенъ и по-високъ характеръ! Презъ сърдцето минаватъ етерни мощни течения и тѣ сж причината на неговитѣ тупания. Сжщо така минаватъ презъ растението подобни течения и причиняватъ движението на соковетѣ му. Само като се изучи анатомията и физиологията на етерното тѣло и по-висшето естество на организмитѣ въ подробности, ще се обяснятъ процеситѣ на организма. Така се изгражда тѣй наречената окултна анатомия и физиология, която изучава строежа и процеситѣ въ организма въ свръзка съ стрежа и процеситѣ въ етерното тѣло и по-висшето естество на организма.

Чрезъ такъво по-дълбоко изучаване на организма могатъ да се обяснятъ много явления въ биологията. Напримѣръ защо бараме съ ржце изгорено или ударено мѣсто и болкитѣ се намаляватъ? Защото ржцетѣ излжчватъ отъ себе си силитѣ на етерния двойникъ или тѣй наречената жизнена сила и тя именно като проникне въ пострадалото мѣсто, внася успокоение. Така се обяснява и другъ единъ фактъ: Гастонъ Дюрвилъ е правилъ паси съ ржце върху нѣкои растения и съ това е ускорявалъ тѣхния растежъ. Тукъ нѣмаме ли нѣщо подобно на „индукцията“ на луковия коренъ на Гурвичъ? Само че индукторътъ е вече самиятъ живъ човѣкъ!

Окултната физиология ще хвърли свѣтлина върху много други въпроси. Напримѣръ, кое е най-важното въ храната? Освенъ обикновениятъ химиченъ съставъ на храната важно е и онова количество на жизнена сила или прана въ нея. Важно е нейното количество и качество. Единъ примѣръ, който ще поясни тая мисълъ: да си представимъ единъ човѣкъ, който не е ялъ три дни и доста отслабналъ физически, че не е способенъ да отиде цѣлъ день да копае въ градината. Той се нахранва. За да се смели храната въ стомаха и червата и да влѣзе въ кръвта и да се приеме отъ клеткитѣ на тѣлото, сж нуждни напримѣръ 4—5 часа. Обаче тоя човѣкъ веднага следъ нахранването е вече спо-

собенъ да отиде да копае градината. Какъ се обяснява това? Нервитъ на езика, небцето, венцитъ и пр. възприематъ отъ храната жизнената сила, праната и тя веднага се препраща по цѣлото тѣло и повдига организма.

Какъ се обяснява култивиране на клетки и тъкани „in vitro“? Подъ това название е известенъ въ биологията фактътъ, че клетки и тъкани, отдѣлени отъ организма, могатъ да продължатъ при известни случаи живота си и даже да се размножаватъ, да се дѣлятъ. Това се обяснява съ следното обстоятелство: силитъ на етерното тѣло—тая жизнена сила—продължава да пребивава още известно време въ тия клетки и тъкани.

Присъствието на етерното тѣло и на по-горнитъ съставни части на организма придава на тѣлото оная чувствителностъ, която отличава всѣка жива тварь; при анестетичнитъ срѣдства (упойки): хлороформъ, етеръ и пр. тѣлото става безчувствено, и на това се основава тѣхната употреба при операция. На кое се дължи това действие на тия анестетични срѣдства? Окултнитъ изследвания сж доказали, че при тоя случай имаме излчване на голѣма частъ отъ етерния двойникъ заедно съ всички други по-горни съставни части, (пълно отдѣляне на етерния двойникъ нѣма, защото това би значило смъртъ). И тогызъ тѣлото, лишено отъ она элементъ, който и дава чувствителността, става напълно безчувствено. При голѣмо уплашване или при друго нѣкое голѣмо сътресение пакъ може да стане частично, по-голѣмо или по-малко излчване на етерното тѣло и тогызъ лицето пада въ „несвестъ“, „примира“. Даже нѣкои при операция сж имали будно съзнание, запазено въ излченото си етерно тѣло и сж виждали вънъ отъ себе си своето тѣло, лежащо на операционната маса. Албертъ Дьо Роша разказва за единъ интересенъ случай на излчване, при който лицето съ етерното си тѣло вижда тѣлото си лежащо на кревата, после отива презъ стената въ съседната кжща, въ която не било влизало и разглежда картинитъ, закачени по стената и прочита заглавията на нѣкои книги въ библиотеката. На другия день, следъ събуждане, отива въ тая кжща и провѣрява: всичко било така, както той забелязалъ.

При смъртъ почва едно постепенно изтегляне на етерното тѣло — жизнената сила. Този процесъ почва откъмъ краката: изтегля се отъ тамъ нагоре. Ето защо тѣ изстиватъ най-първо. После постепенно измъкването върви нагоре и презъ главата етерниятъ двойникъ излиза. При смъртъта главниятъ моментъ е скжсването на она магнетична нишка, която свързва етерния двойникъ съ слънчевия възелъ. Какъ се обяснява, защо на умрѣлия въ първитъ часове се забелязва растежъ на брадата, мустацитъ, ноктитъ и пр.? Защото етерното тѣло, тая жизнена сила, не е напълно излѣзла, има още известенъ остатъкъ, и затова е възможно макаръ и въ минималенъ размѣръ продължението на нѣкои отъ жизненитъ процеси.

Голѣма епоха ще се създаде въ биологията, когато се разшири въ горния смисълъ областта на нейнитъ изследвания. Питатъ се, какъ се предаватъ въ наследство качествата на организма? Има разни теории върху този въпросъ; унаследването става чрезъ етерния двойникъ.

Растението е заобиколоко съ една свѣтлина, съ единъ свѣтящъ облакъ, невидимъ за обикновеното зрѣние, но който може да се кон-

статира съ множество опити. Това сияние около растението, то е именно тая радияция, за която говори Лаковски; това сж митогеннитѣ лъчи на Гурвичъ и пр. Това сияние е цвѣтно; то съдържа разни цвѣтове, които изразяватъ разнинѣ видове енергии.

Обаче, организмътъ освенъ тая радияция има и една разумностъ, която стои задъ строителнитѣ сили. Не само човѣкъ и животнитѣ, но и растенията иматъ такъва разумностъ, съзнание, макаръ и по-долна степенъ. Ще цитирамъ единъ примѣръ, даденъ отъ Учителя: ако забучимъ близо до поникналия фасулъ една пръчка, то фасулътъ ще се обвие около него. Но ако задъ този сухъ прътъ посадите една фиданка, то фасуленото стѣбло ще мине покрай сухия прътъ и ще отиде подалечъ, за да се обвие около фиданката. После сж правени опити за психична връзка между човѣкъ и растение.

Въ биологията все повече се трупатъ факти, които сж необясними отъ механическо гледище. Тия факти подкрепятъ тѣй наречения витализъмъ и психоламаркизъмъ.

Всичко горно показва, че биологията и всички други науки влизатъ вече въ една нова фаза, въ която ще имъ се разкриятъ безкрайни нови хоризонти.

ЧЕЛОТО НА ЧОВѢКА

Колко дълъгъ пѣтъ е трѣбвало да се измине, за да се стигне отъ плоското, слѣто почти съ грѣбнака чело на змията, до високото, добре моделирано чело на човѣка. Изразенъ геометрически, този пѣтъ е равенъ на единъ полукръгъ отъ 180 градуса. Начѣртанъ на книга, този полукръгъ не би ни казалъ нищо — една гола линия, еднообразна сѣкашъ въ всичкитѣ си точки. Но ако тя би се проектирала въ време и пространство, ако би се превърнала въ история, всѣки градусъ отъ нея би оживѣлъ, би се превърналъ въ цѣлъ свѣтъ отъ живи същества, обречени отъ една предвѣчна воля да прекаратъ земното си съществуване при различни геологични и климатични условия, въ разни срѣди, въ разни епохи и времена, за да изпълнятъ своето предназначение въ плана на еволюцията.

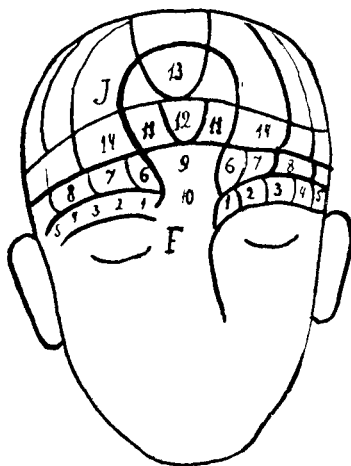
И ето, ние имаме най-сетне предъ себе си човѣка съ неговото високо издигнато чело. Навѣрно челото на човѣка, както впрочемъ и самъ той, не е достигнало своя завършенъ видъ. То още се строи, още моделира. Че това е така, говори ни самото разнообразие отъ чела у разнитѣ хора — отъ низки, плоски и едва моделирани чела, минавайки презъ много междинни форми, ние достигаемъ до високитѣ, просторни и красиво изваяни чела, по които се чете мисълта и прозрѣнието на гения. И наистина, бихме ли могли да си представимъ единъ гениаленъ човѣкъ съ низко чело? Низкото чело ни напомня схлупено небе и тесенъ крѣгзоръ — виждатъ се хубаво само близкитѣ нѣща и предмети, но нѣма далнини, нѣма необозрими простори, и най-вече нѣма н е б е. Високитѣ чела ни

напомнятъ широкитѣ кржгозори, които се откриватъ отъ високитѣ планински върхове — надолу необозрими гледки, а нагоре небеснитѣ простори, въ които се чувствува безкрая на космичното пространство.

Но да оставимъ поетичнитѣ сравнения и образи и да видимъ, що ни казва за челото френологията.

Френолозитѣ сж открили, че челото наистина е изразъ на интелектуалния животъ на човѣка. Тѣ сж открили по него специални мѣста, които изразяватъ развитието на мозъчнитѣ центрове, свързани съ разнитѣ умствени способности. Така запримѣрь, въ челнитѣ издадини надъ веждитѣ, сиречь въ долната частъ на челото, тѣ сж локализирали разнитѣ центрове на възприятие. Въ срѣднитѣ части на челото тѣ сж локализували представнитѣ центрове, а въ горната частъ — мисловнитѣ, разсждъчни центрове. Нѣкои френолози и психофизиогномисти отиватъ още по-нататѣкъ въ разпредѣлението на челото и го дѣлятъ отъ долу на горе на следнитѣ зони: 1. зона на възприятията; 2. зона на представитѣ; 3. зона на конкретното, практично мислене; 4. зона на абстрактното, идеално и умозрително мислене; 5. зона на интуицията, съзерцанието и творческото въображение.

За да съкратя изложението, ще дамъ една фигура за разпредѣлбата на разнитѣ умствени способности, така както ни я дава френологията.

Ф—форма; 1. Голѣмина (размѣръ); 2. Тегло (тежестъ, равновѣсие); 3. Цвѣтъ; 4. Редъ; 5. Смѣтане; 6. Паметъ за мѣста; 7. Времѣ; 8. Тонъ (музика); 9. Паметъ за факти, събития; 10. Наблюдателностъ; 11. Причинностъ; 12. Сравнение; 13. Интуиция, прозрѣние; **Ј** Въображение (идеация); 14. Веселие (учтивостъ).

Едно внимателно разглеждане на фигурата ни показва, че всички ония, у които долната частъ на челото е силно развита, иматъ и добре развитъ предметенъ умъ—тѣ лесно възприематъ и схващатъ всичко онова, което има прѣко отношение къмъ предметния, физическия свѣтъ: пространствена позиция на предметитѣ, взаимно положение и разстояние, форма, голѣмина и размѣри, цвѣтъ, тегло, порядѣкъ и наредба по външни белѣзи, по служба и практично предназначение, количествено пре-

смѣтане. Изразено на кратко, всичко онова, което се мѣри, тегли и брои, попада въ сферата на тѣхнитѣ умствени интереси. Бихте ли могли да си представите единъ добъръ естественикъ безъ силно развити наблюдателни и възприятни способности? Той трѣбва да има преди всичко добре развита способностъ за форма, защото по нѣкой пжтъ малки различия въ външния видъ на нѣкой отъ растителнитѣ или животински екземпляри, нѣкоя малка вариация на даденъ признакъ или белегъ превърля този екземпляръ въ другъ родъ или видъ. Съвременнитѣ естественици, особено следъ откриването на микроскопа, сж дошли до такава тънка наблюдателностъ, че последната е, наистина, понѣкога достойна за очудване. Такава тънка наблюдателностъ проявяватъ и физикитѣ — експериментатори, както и химицитѣ. Какво би правилъ единъ физикъ, ако не притежава покрай другитѣ умствени способности, които сж безспорно необходими за упражняване на неговата специалностъ, и добре развитъ усѣтъ за тегло, голѣмина, размѣръ и брой? Можете да си представите до каква психологична тънкость е достигналъ у съвременния физикъ усѣта за мѣрка, тегло и брой, ако той се опитва — макаръ и чрезъ инструменти — да мѣри, тегли и брои дори и невидимитѣ съ просто око електрони. Нѣкои, може би, ще кажатъ, че той не ги мѣри и тегли непосредствено, а съ помощта на финно построени инструменти. Да, но тѣзи инструменти той ги е построилъ, за да увеличатъ външната, възприемна мощъ на неговия тънко диференциранъ усѣтъ за тегло.

Тънко развитъ усѣтъ за тегло, покрай другитѣ си художествени дарби, покрай усѣтъ за форма, голѣмина и размѣри, трѣбва да има и скулпторътъ. Да знаешъ, колко да ударишъ съ млата, колко да натиснешъ съ прѣстъ глината, съ една речъ какво налѣгане да упражнишъ — това зависи все отъ този мозъченъ центъръ за тегло, тежестъ или налѣгане.

Развитието на центроветѣ, които френолозитѣ локализируютъ въ средната частъ на челото, а именно: време, тонъ, паметъ за дати и събития, паметъ за мѣста и пжтешествия, дава друго направление на умствената дейностъ. Тукъ се явява единъ важенъ елементъ, който характеризира тази група способности — времето. Докато въ първата група способности, локализирани непосредно надъ веждитѣ, играеше основна роль пространството, схванато като нѣщо, което отдѣлнитѣ предмети „заематъ“, и въ което тѣ се разполагатъ (не можемъ тукъ да възприемемъ нищо, ако то не заема известно пространство, ако нѣма известни „измѣрения“), въ втората група основна роль играе времето, процеса, събитието. Тукъ сж важни не тѣлата съ технитѣ особености, а процеситѣ, събитията, които сж станали, ставатъ или ще станатъ въ времето. Нѣма да се впускамъ да разглеждамъ оная дълбока психологична връзка, която съществува между времето и свързанитѣ съ него понятия за периодичитѣ и ритмътъ отъ една страна, и паметта и представянето — отъ друга. Ала не е случаенъ факта, дето френолозитѣ откриватъ тия способности локализувани въ срѣдната челна зона. Тукъ се крие паметта на човѣка не само въ единъ краткъ периодъ отъ време, а и отъ цѣлото му минало. Тази областъ е свързана съ подсъзнанието — отъ нейното по-силно или по-слабо развитие зависи творческата дейностъ на човѣка, почиваща на паметта и асоциа-

цията на представитѣ. Историцитѣ, запримеръ, а сжщо и писателитѣ - белетристи, иматъ силно развита паметъ за събития и дати, за случки, тъй както географитѣ пъкъ и пътешественицитѣ иматъ и силно развита паметъ за мѣстности. Въ тази срѣдна частъ на челото спада всжщностъ и онова, което се нарича понѣкога творческа фантазия. Дълбоко погледнато, тя се корени въ сферата на природния умъ, дето оперира представянето, паметта и сложниятъ апаратъ на асоциацията на представитѣ. Всжщностъ, фантазията не създава нищо ново — тя е само едно пресъздаване на миналото въ нови съчетания и форми. Новото, въ дълбока смисълъ на думата, се дължи на въображението — или азъ бихъ употребилъ израза идейна мисълъ, идеация. Френологитѣ локализуватъ въображението или идеацията въ най-горната частъ на челото. Въ тази областъ спадатъ и сравнението, различаването, както и центъра на умозрителната, каузална или причинна мисълъ. Тукъ е областта на чистия разумъ. Ако тия центрове сж добре развити у единъ човѣкъ, той може да мисли отвлѣчено, да размишлява върху философски и теоритични въпроси, да дири по-далечнитѣ съотношения и причини на нѣщата. Най-горната частъ на челото заематъ центроветѣ на прозрѣнието, интуицията, въображението или идейната мисълъ — необходими способности на единъ гениаленъ умъ. Азъ намерихъ по-горе за разликата, която трѣбва да се прави между фантазията, която работи въ сферата на творческия или природенъ умъ и въображението или идеацията. Много поети и писатели, които никога не сж били въ състояние да се издигнатъ въ сферитѣ на идейния умъ, отъ кждето идва истинското вдъхновение, наричатъ съ туй име онова чисто пасивно състояние, при което отъ тѣхното подсъзнание нахлуватъ редица образи, които се свързватъ и групиратъ спонтанно около единъ центъръ, по законитѣ на асоциацията. Ала има голѣма разлика между тоя родъ „вдъхновение“ и вдъхновението, което произтича отъ идейния свѣтъ — свѣта на първичнитѣ идеи, дето функционира сврѣхсъзнанието. Само гениалнитѣ натури истински се издигатъ до него и съзерцавайки известни идеи, възплътятъ тия идеи въ форми, достъпни за хората, стоящи на по-низкъ умственъ уровень. Само отъ този свѣтъ на сврѣхсъзнанието идва истински новото.

Тази тънка разлика между творческия и идейния умъ, между хората на творческата фантазия и идеацията, между талантитѣ и гениитѣ не винаги се схваща. Тя впрочемъ би могла да изпъкне само при едно подробно и вдълбочено изследване на творенията на талантливи писатели, учени, поети, музиканти и на ония, въ които е имало повече или по-малко проблесъци на гениалностъ. Но бързамъ да подчертая, че само едно външно изследване малко би допринесло за уясняване на този проблемъ. Тукъ е необходимо вживѣване, прозрѣние, проникване въ съзнанието на оня, който е творилъ, за да се схване полето, на което той е работилъ, както и механизма на неговата работа. А отъ тукъ е ясно, че оня, който никога не се е издигалъ до висшитѣ сфери на умствената дейностъ, не може да разбере нейния характеръ и нейнитѣ закони и затова не е въ състояние да схване сжществениятѣ ѝ особености. На това умствено ограничение се дължатъ ония недоразумения, които често се срещатъ въ съчиненията на западни писатели, досежно природата на

гения, както и досежно опита на мистиците. Тъзи писатели обикновено сж склонни да виждатъ въ недостъпнитъ за тѣхъ преживѣвания на тия висши натури известни патологични прояви, и то само възоснова на външни, чисто привидни прилики. Оттамъ и нелепицитъ за близостта между гениалностъ и лудостъ, за „регресивни“ и „инфантилни“ душевни прояви у мистици и въобще у хора на духовния опитъ. Очевидно, въ съзнанието на тия тесногърди учени перспективата се губи, разликитъ се претяпватъ, и всичко се прелива въ онази зрителна плоскостъ, въ която тѣ съзнаватъ и виждатъ нѣщата. Впрочемъ, позната истина е, че хората сж склонни да свеждатъ нѣщата къмъ онова умствено ниво, на което тѣ се намиратъ. Тѣ далечъ още не мислятъ съ цѣлото си чело.

Отъ изложената по-горе накъсо топография на челото се вижда, че то не е само една частъ отъ черепа, покрита съ гола кожа. То е цѣлъ единъ свѣтъ. Подъ неговата повърхнина, както подъ повърхността на земята, се криятъ богатитъ съкровища на умствения животъ.

2.

Дим. Стояновъ

УСЛОВИЯ И ЖИВОТЪ

„Затова ви казвамъ, не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тѣлото си, какво ще облечете. Не е ли животътъ повече отъ храната и тѣлото повече отъ облеклото?“ (Матей: 7, 25).

Земята е първо и най-важно условие за човѣка—основа, върху която той стѣпва и се проявява. Следъ това идватъ топлината, свѣтлината, въздухътъ, водата и безбройнитъ блага, които майката земя му дава като необходимостъ за неговата прехрана. Тия условия сж универсални, и чакъ като ги иматъ, хората могатъ да мислятъ за създаване на своитъ образователни, възпитателни и религиозни системи. Както придобиването на материалнитъ блага, тъй и различията въ схващанията на последователитъ на разнитъ философии и религии сж създали много жестоки борби и сж погълнали безброй жертви.

Има едни много сжществени условия, за чието създаване човѣкъ не е взелъ никакво участие. Тѣ му идатъ като щедъръ даръ отъ природата — слънчевата свѣтлина, топлината, въздухътъ, водата и др. Други пъкъ той намира като дадено, къмъ което той трѣбва да приложи и своитъ усилия и умѣние, за да ги направи годни за ползуване. Напримѣръ задоволяването на неговия гладъ е въ съотношение съ растителното и животинското царство, кждето не всичко му се дава въ готово състояние. Сжщо така и въ царството на минералнитъ богатства

той прониква съ копача въ ржка и съ упоритъ трудъ. И дори следъ като извади рудитѣ, той трѣбва дълго да ги преработва. Личи си, че природата иска да го тласне къмъ дейность.

Ако направимъ прегледъ, какво именно дава човѣкъ и какво дава природата при създаване условията за проявата на живота, ще видимъ, че природата е създала всичко, а човѣкъ проявява дейность съ чужди капитали. И тая своя дейность той счита за нѣщо много важно и сжщественно. И затова той се счита за абсолютенъ господаръ на всичко, безъ да признава нѣкакво участие и права на природата за тѣхното придобиване. Както зародиштѣ въ яйцето намира необходимата храна за подържане на живота съвсемъ наблизко и въ подходяще състояние, тъй и човѣкъ е намѣрилъ условията вече предварително подготвени и то съ умѣние и майчинска грижа. Въпрѣки това, обаче, днесъ почти всички се плашатъ предъ грижитѣ за утрешния день. Защо? Защото хората сж въ разрѣзъ съ законитѣ на разумната природа. Тѣ разчитатъ много повече на своята прословута икономическа система, която е толкозъ суха и егоистична, и пресѣва всичко презъ тънкото сито на личнитѣ облаги, презъ което не може да проникне нито единъ лжчъ свѣтлина и подбуда къмъ жѣртва и взаимопомощъ. И може би съ известенъ отенѣкъ на гордостъ и изтънчена съобразителность тѣ хвърлятъ захарта въ морето и горятъ житото — за регулация на ценитѣ! Тежка отговорность тѣ поематъ върху себе си. И последствията отъ това грубо нарушение на природнитѣ закони не могатъ да не дойдатъ! Този изтънченъ усѣтъ и умѣние за организиране силитѣ на другитѣ за лично благо съвсемъ не е признакъ на висока култура, нито пъкъ то е въ съгласие съ законитѣ на живота!

Тия, които умѣятъ да наблюдаватъ природата, ще видятъ, какъ работи тя при създаване условията на живота. Въ областта на животинското царство, напримѣръ, при влошаване на външнитѣ усилия за нѣкон видове, тя е извикала на помощъ летаргията. Това важи и за растенията. За други, чието поколение е застрашено отъ хищници, тя е създала извънредно голѣма плодовидость при размножаването, както е у рибитѣ напримѣръ. Навѣрно моржоветѣ се чувствуватъ въ отлично здравословно състояние върху ледоветѣ, стига да има повечко риба за ядене. За всѣки видъ тя се е съобразила съ условията, при които той живѣе. Нѣкои птици, които не биха могли да си намѣрятъ храна тукъ презъ зимата, се отправятъ за топлинѣ страни. Кой ги научи да правятъ това? Разумната природа! А човѣкъ даже и тукъ нарушава нейнитѣ закони и наредби! Той пречи на природата въ нейната работа! Напримѣръ, когато птичкитѣ на пролѣтъ се завръщатъ презъ Средиземно море, по италианскитѣ крайбрѣжия били издигани високи мрежи за улавяне на хиляди уморени птички, които после съставляватъ изрядна частъ отъ менюто на богаташи. Чакъ сега тая жестока и безчовѣчна търговия е забранена съ законъ.

Нужно е съобразяване съ условията и законитѣ на живата природа. Но това не може да дойде по механиченъ начинъ! За целта е нужно узрѣване на съзнанието — индивидуално и обществено. Напримѣръ въ Съединенитѣ Щати забраниха съ законъ спиртнитѣ пития, но това претърпѣ неуспѣхъ, защото съзнанието не бѣше дораснало до това. Единъ съдъ съ тѣсно гърло нѣма да се напълни по-скоро, ако пуснемъ

една много силна струя вода върху него. Поощрението, което действа отвън, трябва да намъри една узрѣла нужда отвътре, едно подготвено съзнание. Почти всички разгорещени проповѣдници на нѣкоя нова идея ще се сблъскатъ съ невъзможността да прокаратъ човѣшкото съзнание презъ нѣкакъвъ бързъ процесъ на развитие. Такъво затруднение ще иматъ и тия, които биха искали да върнатъ човѣка назадъ отъ това, което той вече е придобилъ по пътя на разумната дейностъ и дългия опитъ.

Нѣкои индивиди съ социалистически убеждения, искрени може би въ своитѣ идеи, но съ чисто материалистически мирогледъ, твърдятъ, че добритѣ условия сж най-важниятъ факторъ за развитието на обществото. Ако, обаче, случаятъ имъ създадѣше възможностъ да създаватъ условия на нѣкои, тѣ все пакъ биха желали да проникнатъ въ онова, което се нарича тѣхенъ характеръ, т. е. тѣ биха желали да знаятъ, като какъ тѣ биха се възползували отъ сръдствата, които имъ се даватъ на разположение. Ако тѣ напълно върваха въ облагородителната сила на добритѣ условия, тази осторожностъ би била излишна.

При това днесъ, па и въ миналото, можемъ да намѣримъ много случаи, дето културниятъ напредѣкъ и добритѣ външни условия не вървятъ ржка за ржка. Дори нѣкъде по-суровитѣ външни условия сж за предпочитане, защото създаватъ активностъ. Отъ това не се разбира, че се отричатъ външнитѣ условия, но е нужно едно разумно отношение къмъ тѣхъ, при което да не се отклоняваме отъ вѣчнитѣ природни закони. Кое нарушава между другото разумното отношение къмъ външнитѣ условия? То е онова отдалечаване на хората отъ природата, обезвѣряването имъ въ онзи разуменъ промисълъ, който виждаме. Опититѣ до сега красноречиво говорятъ, че човѣкъ съ своитѣ лични усилия не може да дойде до благоденствие, ако нѣма подкрепата на разумната природа и не почне да работи въ съгласие съ нейнитѣ закони. Христосъ казва: „Не се безпокойте за своитѣ нужди“. Той изтъква именно идеята, че има нѣщо, което седи надъ насъ и ни съдействува. Ние трябва да съгласуваме усилията си съ това Разумното, което се проявява въ природата и по такъвъ начинъ да се дойде до едно съвмѣстно изработване на ония условия, които хората отъ толкова време търсятъ и при които тѣ ще могатъ да се отдадатъ на една спокойна и плодovitа културна дейностъ.

Г. С.

Строители на новото

Въ живота срещаме главно два типа хора: едни, които сж привърженици на стария редъ и порядъкъ, и които сж негови най-ревностни пазители, и единъ типъ, които представляватъ за насъ по-голѣмъ интересъ; това сж ония хора, които сж винаги благосклонно разположени къмъ всичко ново, разумно и добро. Това сж хора изпълнени съ идеализъмъ, безстрашие и вѣра. Това сж души, които отъ любовъ къмъ правдата, истината и доброто сж готови на всички жертви. Тѣ чувствуватъ макаръ и подсъзнателно, че има нѣщо по-добро, по-благородно и по-възвишено и се втурватъ да го търсятъ и достигатъ съ всичкия жаръ и пламенностъ на своитѣ души и нито сѣнка отъ мисль за лична облага. Резултатъ на тия търсения и устреми сж разнитѣ социални движения въ свѣта.

Човѣчеството е предъ прага на нѣщо велико, което сега се ражда. Това великото ще се изяви толкова по-скоро, колкото по-вече готови хора едновременно заработятъ за неговото реализиране.

За да се изградятъ, напимѣръ новото общество, новитѣ порядки, новиятъ животъ и новитѣ отношения, нужно е преди всичко една здрава основа. Нуждни сж знания за конкретнитѣ случаи и нѣща, а не само умования и скитане по звездитѣ, което мнозина охотно правятъ.

Новото строителство изисква хора калени въ несгодитѣ на живота, които да бждатъ съ изпитани и благородни характери. Нуждни сж хора съ твърда воля, съ благородни сърдца и съ трезви умове. Хора, които да знаятъ, какво е нужно, да разбиратъ, какъ трѣбва да се направи и най-после — да могатъ да го направятъ. Такива сж новитѣ строители: да знаятъ, да разбиратъ и да могатъ.

Новитѣ порядки и новитѣ отношения идватъ, навлизатъ въ живота, но не слѣпо и стихийно, а тихо, постепенно и съзнателно. Новото идва стъпка по стъпка, завзема позициитѣ и се укрепява все по-здраво, все по-твърдо въ сърдцата и умоветѣ на тия, които сж му дали приемъ както въ своята душа, така и въ своя животъ.

Социалното преустройство е неизбежно, но то може да се установи здраво, само когато се яви като послѣствие отъ духовното обновление на човѣчеството.

Идеята да се проучава и строи въ живота е велика и благородна. Нека всички служимъ достойно на тази идея само съ най-отбрани и благородни срѣдства. Защото да се следва една благородна и възвишена идея съ неблагоприятни срѣдства, значи да се опетни и самата идея, което не бива да се допуска.

Нека всички, които се чувствуватъ призвани да бждатъ строители или ония, които желаятъ да допринесатъ за обновяването на живота, да усилятъ стремѣжа си къмъ положителното и да заживѣятъ въ пълна хармония съ идеитѣ на обновлението. Тогава тѣ ще бждатъ повече полезни и на себе си — понеже ще се удвоятъ силитѣ имъ, и на околнитѣ — понеже тѣхниятъ животъ ще бжде най-добрата поука. Нека не се забравя, че ония малки усилия, които всѣки день човѣкъ прави, за да хармонизира живота си съ Вѣчното, не ще забавятъ да дадатъ своитѣ добри плодове.

Ржцетъ на Мария Йерица и на Марлена Дитрихъ

Ржката на Мария Йерица

Мария Йерица е всеизвестната примадона на Метрополитенската опера въ Нью-Йоркъ. Линиитъ на ржката, тѣхното общо разположение, форма и дължина, както и изцялнитъ й прѣсти говорятъ за единъ голѣмъ артистъ, въ който

дарованието намира свободенъ пжтъ на хармонична проява. Кржгътъ на аполоновия хѣлмъ **Renald** го дава като белегъ на голѣма слава, която се постига приживе. Този знакъ съпжтства винаги ржката на човѣкъ, който приживе трѣбва да вкуси отъ унеса на дълга и трайна слава.

Нашитъ читатели ще си попълнятъ значението на този знакъ и отъ хубавата и дълга линия на сждбата, на Сатурна въ ржката на Йерица. Има хора за които голѣмата слава е угнетение на духа. За типове като Йерица, славата се явява като балзамъ за душата и тѣлото. Вгледайте се малко въ израза и чертитъ на лицето, както и цѣлостната хармония на ржката и вие

ще се опиеете отъ разположението на духа на Мария Йерица.

Ржката на Марлена Дитрихъ

Марлена Дитрихъ е чаровенъ образъ, темпераментенъ, пленителенъ, магнетиченъ. Когато играе на сцената тя живѣе, затуй тя е пленителна. Но тя пленява най-вече съ своитъ очи, съ магнетизма на очитъ. Като характеренъ белегъ на това качество на очитъ й, се сочи жѣлтътъ съ който почва линията на сърцето на юпитеровия хѣлмъ. Животътъ на Марлена Дитрихъ върви подъ знака на благоприятното действие на Сатурна и на Аполона. Звездата на аполоновия хѣлмъ и дългата вилужно разклонена къмъ китката линия на сждбата сведочатъ за това щастливо влияние въ нейния животъ. Голѣмата жизненостъ и магнетичностъ се чете и въ сороръ в и т а л и с ъ, допълнителната линия на живота върху венерината издигнатина на ржката на Марлена Дитрихъ.

* * *

Въ този брой даваме два обра-

за на жени, които сж съ свѣтвна известностъ. Жената е особенъ свѣтъ. Въ нея животътъ намира по-спокойни отливъци и краски, затова тя е символъ на сърцето. Тя живѣе съ сърцето, съ интуицията. Затова тя е така годна въ сферитъ на изкуството.

УЧИТЕЛЪТЪ ГОВОРИ

УЧЕНИКЪТЪ

Азъ раздѣлямъ хората на четири категории: старозавѣтни, новозавѣтни, праведни и ученици. Употребявамъ тия термини, защото липсватъ други, по-подходящи думи, и най-вече защото будятъ у хората познати образи и идеи. Тия думи изразяватъ четири голѣми епохи въ развитието на човѣка, четири култури, четири общи, колективни течения въ човѣшкото съзнание.

Какви сж били възгледитѣ на старозавѣтнитѣ хора, ще намѣрите това въ Стария завѣтъ. Какви сж възгледитѣ на новозавѣтнитѣ, ще намѣрите това въ Новия завѣтъ, какви сж възгледитѣ на праведнитѣ, може да узнаете това като проучите съвременната култура. Праведнитѣ — това сж хората на единъ установенъ правовъ редъ. Но ако търсите пжтьтъ на ученика, не ще го намѣрите ни въ стария, ни въ новия завѣтъ, ни въ научнитѣ и етични системи на днешния свѣтъ.

Пжтьтъ на ученика — това е новото, което днесъ влиза въ живота на човѣчеството.

За да ви дамъ една представа за положението на тия четири категории хора въ свѣта, ще ви дамъ следното изяснение. Първо, вие сте разумно същество, което невидимиятъ свѣтъ изпраща на земята и ви дава тѣло, безъ да ви пита, искате ли това или не искате. Такова е положението на старозавѣтния. Второто положение: изпращатъ ви на земята, даватъ ви тѣло, като се ползвате съ една малка свобода да кажете, кжде искате да дойдете. Това е положението на новозавѣтния човѣкъ. Третото положение: изпращатъ ви отъ невидимия свѣтъ на земята при най-благоприятни условия да се учите, като се ползвате отъ сравнително по-голѣма свобода. Това е положението на праведния: Въ старозавѣтния животъ вие ще изкупвате грѣховетѣ си и ще се мжчите. Въ новозавѣтния животъ вие ще се самоусъвършенствувате. Въ живота на праведния ще помагате на другитѣ, а като дойдете като ученикъ на земята, ще започнете да изучавате великата наука на Любовьта.

При Любовьта човѣкъ вече истински се самоопредѣля, той опредѣля сжщевременно отношенията си къмъ хората и къмъ съвършенитѣ същества.

Всичкитѣ противоречия, които съществуватъ въ свѣта, произтичатъ отъ тѣзи четири вида животъ, отъ тия четири колективни течения, които действуватъ въ свѣта. Отнесени къмъ човѣшкия организъмъ, тѣ показватъ следнитѣ съответствия: старозавѣтния животъ тече въ стомаха и червата, новозавѣтния животъ тече въ дробоветѣ и симпатичната нервна система, животътъ на праведнитѣ тече въ долнитѣ слоеве на мозъка, а животътъ на ученика тече въ горнитѣ му слоеве. Последниятъ

заема най-хубавото мѣсто. Затова животътъ на ученика представя идеалното въ човѣка.

Мнозина сж се стремили да примирятъ тѣзи течения въ живота, да отстранятъ противоречията, които възникватъ като естествена последица отъ тѣхъ. Обаче резултатитѣ отъ тѣзи четири живота сж сами по себе си непримирими. Тѣзи течения не могатъ да се изолиратъ изведнѣжъ. Тѣхното изолиране или, по-скоро, тѣхното пълно овладѣване става постепенно. То се постига едва когато животътъ на ученика достигне своя завършекъ и постигне своитѣ високи цели.

Животътъ на ученика включва ценноститѣ на тия четири живота. Защото сами по-себе си тѣ сж фази, презъ които човѣкъ по необходимостъ преминава. Старозавѣтнитѣ подготвятъ пѣтя на новозавѣтнитѣ, новозавѣтнитѣ подготвятъ пѣтя на праведнитѣ, праведнитѣ подготвятъ пѣтя на ученицитѣ, а ученицитѣ подготвятъ пѣтя за идването на Царството Божие на земята. Тѣмъ предстои разрешаването на тая трудна задача. И когато човѣкъ преминава отъ старозавѣтния въ новозавѣтния животъ, той пренася всичко ценно отъ първия въ втория. Като преминава отъ новозавѣтния животъ къмъ живота на праведнитѣ, той пренася въ последния ценноститѣ на първия. И най-сетне всички ценности отъ живота на праведния се пренасятъ въ живота на ученика. По тоя начинъ се създава онази вътрешна връзка между всички хора, онова вътрешно единение — отвѣдъ и сврѣхъ всички противоречия, които сж присѣщи на тия четири вида животъ.

Различни сж изворитѣ на тия четири живота и различни условията, при които се развиватъ. Ученикътъ, следъ като мине презъ всички школи на тия четири живота като презъ подготвителни училища, навлиза въ съвсемъ нови условия и черпи животъ и сила отъ единъ съвсемъ новъ изворъ. За този изворъ загатва Христосъ, когато казва: „Когато дойде духътъ на Истината, той ще ви научи на всичко“.

Влѣзълъ въ пѣтя на ученика, човѣкъ има вече други схващания и възгледи за живота, съвсемъ различни отъ схващанията на старозавѣтни, новозавѣтни и праведни. Всички тия три категории хора живѣятъ все още въ сферата на личния животъ — тѣ не живѣятъ още за Цѣлото.

Старозавѣтнитѣ търсятъ богатство и имане. Отъ невзгодитѣ на живота тѣ се озлобяватъ.

Новозавѣтнитѣ търсятъ съчувствие и симпатия. Отъ страданията и невзгодитѣ тѣ се разколебаватъ, обезсърчаватъ и съблазняватъ.

Праведнитѣ търсятъ почитъ и уважение. Противоречията ги наскърбяватъ и нахърняватъ тѣхното достоинство.

Тѣ сж се издигнали до най-високия връхъ на личния животъ, и затова така болезнено чувствуватъ всѣко нахърняване на тѣхното лично достоинство. За всичко което вършатъ, тѣ търсятъ признание, почитъ и уважение.

Единственъ ученикътъ не търси ни външно богатство, ни съчувствие и подкрепа, ни почитъ и уважение. Единчѣкъ ученикътъ не се ни озлобява, ни съблазнява, ни наскърбява. Той се радва на противоречията, които среща въ живота си, защото знае, че тѣ неизбежно произтичатъ отъ четиритѣ колективни течения, които циркулиратъ въ живота. Той счита всѣко противоречие за една велика задача, която трѣбва да разреши.

Той мисли и постъпва така, защото е минал през самоотричането. Той е влѣзъл въ пѣтя на ученика, следъ като се е отрекълъ отъ живота на старозавѣтнитѣ, отъ живота на новозавѣтнитѣ и отъ живота на праведнитѣ.

И затова ви казвамъ: Само ученикътъ учи, а всички други се занимаватъ.

Обикновенитѣ хора се борятъ помежду си, критикуватъ се и се морализиратъ. Ученикътъ абсолютно никого не критикува, нито морализира нѣкого. Той съвсемъ не се занимава съ погрѣшкитѣ на хората. За него тѣ не съществуватъ. За него съществува само правилния животъ — животътъ на любовта. За ученика Богъ не е старозавѣтниятъ Йехова, който сѣди и наказва хората. За него Богъ е Богъ на Любовта, на Свѣтлината, на Мира и Радостта. Това сж качества и на ученика.

И ако ме питате, какъвъ е идеалътъ на ученика, ще ви кажа:

Любовъ, свѣтлина, миръ и радостъ за души! Това не е единъ идеалъ за вѣчността. Той може да се постигне още сега. Не ви говоря за Мѣдростта и Истината — за тѣхъ ще дойде друга епоха. Тѣ не сж за днешнитѣ времена. Сега на ученицитѣ имъ трѣбва Любовъ, но не безъ свѣтлина, Свѣтлина но не безъ миръ, Миръ, но не безъ радостъ. Тѣмъ имъ трѣбватъ Любовъ съ Свѣтлина, Свѣтлина съ Миръ, Миръ съ Радостъ. Всички тия нѣща сж свързани въ едно.

Съвременнитѣ хора нѣматъ въ себе си ни миръ, ни радостъ. Затова, когато религиознитѣ или учени хора говорятъ за нѣкоя своя опитностъ, тѣхнитѣ изводи и заключения сж обикновени, преходни.

Когато единъ ученикъ изнася своя опитъ, той може да говори само за една опитностъ на любовта, въ която има свѣтлина. Той може да говори само за една опитностъ на свѣтлината, въ която има миръ, той може да говори само за една опитностъ на мира, която носи радостъ за душата.

Любовта, Свѣтлината, Мирътъ и Радостта, за които азъ говоря, въ сегашния животъ, въ живота на обикновенитѣ хора, не се проявяватъ. Тѣ сж достояние само на ученицитѣ. Ученицитѣ сж едничкитѣ проводници на тѣхнитѣ сили, еднички тѣхни изразители въ живота.

Разбира се, азъ само загатвамъ за тия велики области, въ които навлиза ученикътъ. При едно по-широко изяснение ще се види, че тѣ представятъ една велика и дълбока наука, за чието изучаване сж нуждни усилията на вѣкове.

Любовта — това е единъ красивъ, необятенъ свѣтъ. Велико нѣщо е да опита човѣкъ любовта въ нейния развой и постепенна проява, като се почне отъ физическия свѣтъ, мине се презъ духовния и се стигне до божествения свѣтъ.

Велико нѣщо е да опита човѣкъ свѣтлината въ всичкитѣ форми, които тя създава.

Велико нѣщо е да се опита Мира, да се опита Радостта.

Това сж области, които ученикътъ има да премине, да опита и проучи презъ цѣлия си пѣтъ, докато стигне крайния предѣлъ на своя животъ като ученикъ, следъ което той ще започне да изучава великия пѣтъ на Учителя.

Едва тогава той ще достигне до онова дълбоко разбиране на Жи-

вота, до онова дълбоко разбиране на Любовта, която действа във свѣта, до разбиране на причинитѣ, които сж създали вселенната, както и на причинитѣ, които заставятъ великитѣ Учители да идватъ да работятъ въ свѣта.

Любовта, Свѣтлината, Мира и Радостта сж плодове на Божественния Духъ. Ученикътъ трѣбва да се храни съ тѣзи плодове. Първиятъ плодъ, който той вкусва, е Любовта. Ученикътъ трѣбва непременно да вкуси отъ тоя плодъ, защото той носи вѣчния животъ.

И който иска да намѣри вѣчния животъ, живота, който произтича отъ Любовта, трѣбва отново да се върне къмъ дървото на живота. Той трѣбва да напусне пѣтя на старозавѣтни, новозавѣтни и праведни и да трѣгне по пѣтя на ученика.

Знаете думитѣ на Христа: „Иди продай всичко, раздай го на сиромаситѣ и ела ме последвай“. И азъ ви казвамъ сега: Идете и раздайте живота на старозавѣтнитѣ, раздайте живота на новозавѣтнитѣ, раздайте и живота на праведнитѣ и тогава идете при вашия Учитель! Той ще ви посрещне.

Учителятъ има четирима ученици въ свѣта, които обича. И ако тия четирима ученици ви препорчатъ на него, той ще ви приеме въ Школата. Ако Любовта ви препоръча на вашия Учитель, ако Свѣтлината ви препоръча, ако ви препорчатъ Мира и Радостта, Той ще ви приеме. Ще отвори вратитѣ на Школата, ще ви даде свободенъ входъ, ще ви благослови, ще ви запознае съ други ученици, и отъ този моментъ вие ще бъдете ученикъ на своя Учитель.

Ала пазете се да отидете при вашия Учитель, преди да сте раздали своитѣ богатства като старозавѣтни, като новозавѣтни и като праведни. Ако отидете при него съ всичкитѣ труфила и накити на тия три живота, ако отидете съ всичкото си достоинство на праведникъ, великиятъ Учитель само ще се усмихне и ще ви затвори вратитѣ на школата.

Защото ученикътъ трѣбва да има за живота само една идея, не две идеи. Който иска да бжде ученикъ, трѣбва да има само едно схващане за нѣщата.

Ученикътъ може да има само единъ Учитель въ свѣта.

Помнете една велика истина:

Въ свѣта има само единъ Учитель, и всички учители сж произлѣзли отъ Него.

Въ свѣта има само единъ ученикъ, и всички ученици сж произлѣзли отъ него.

Ученикътъ трѣбва да знае едно: може да го обича само оня, който го учи — неговиятъ Учитель. И ученикътъ може да обича само оногова, който го учи. Обича се само оноза, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентностъ, своята благодетелностъ, своята доброта.

Питате ме, кои сж първитѣ стѣпки по пѣтя на ученика?

Правило е — ученикътъ трѣбва да започне съ Любовта. После ще мине къмъ Свѣтлината, следъ туй къмъ Мира и най-после къмъ Радостта.

Ученикътъ ще носи радостта въ живота си като разрешение на своитѣ задачи. Азъ не говоря за радостта, която се мѣни, а за ра-

достъта на ученика, която нищо въ свѣта не може да засѣнчи, която отъ нищо не отпада. Тя е най-високиятъ връхъ въ материалния свѣтъ. Никакъвъ облакъ не може да го засегне. Божественото слънце всѣкога го огрѣва. Никакви бури нѣма на този връхъ — тамъ царува любовъ, тамъ царува свѣтлина, тамъ царува миръ.

Този е естествениятъ пжтъ на ученика — Любoвъ, Свѣтлина, Миръ и Радость. Човѣкъ може да обиколи цѣлъ свѣтъ, може да похлопа на вратитѣ на всички школи, може да потърси всички велики Учители, които носятъ Божието Слово, тѣ всички ще му покажатъ този пжтъ. Тѣ всички иматъ само една опредѣлена, божествена идея за Пжтя на ученика, който не може да се измѣни.

Навсѣкжде ще му кажатъ, че първата стѣпка въ живота на ученика, това е Любoвъта. Като започне да прилага любовта, дверитѣ на неговия умъ ще се отворятъ, и знанието на миналитѣ вѣкове, както и знанието на настоящето и бждещето ще започне да се втича у него по единъ естественъ начинъ.

Наистина, има и по-великъ пжтъ отъ този на ученика, но само следъ като човѣкъ извърви пжтя на ученика, предъ него ще се разкрие великия пжтъ на Учителитѣ. Това е пжтьтъ на Мждростъта, и той е най-трудниятъ.

Любовъ, свѣтлина, миръ и радость — ето етапитѣ въ пжтя на ученика

Като говоря за ученика, азъ имамъ предъ видъ преди всичко идейния ученикъ, ученика въ широка смисълъ на думата. Този ученикъ се учи и тукъ, на земята, въ този свѣтъ, и горе на небето, въ другия свѣтъ. Той никога не напуска школата — денемъ се учи въ лабораторията на земята, а нощемъ отива горе при своя учитель, който му преподава теория. На следния день той пакъ се връща на земята, за да продължи своитѣ практически занятия въ лабораторията.

Идейниятъ ученикъ знае, че всѣкога е ученикъ — билъ е, е и всѣкога ще бжде такъвъ. И следъ време, кога земята, както и цѣлата слънчева система завърши своето развитие, той ще мине като ученикъ въ една друга, по-велика школа. Тогава той ще носи друго име. Думата „ученикъ“ е слаба да изрази дълбоката идея, която е скрита въ туй понятие.

Въ по-тесенъ смисълъ на думата, подъ ученикъ се подразбира онзи, който учи тукъ на земята, въ този ограниченъ кръгъ на живота. Той се учи тукъ и ще постигне толкова, колкото условията на земния животъ позволяватъ. Той нѣма още съзнателна връзка съ невидимия свѣтъ — съ заспиването си вечеръ неговото съзнателно ученичество се прекъсва.

Ето защо, подъ ученикъ въ по-строга смисълъ на думата, се подразбира онзи, който има вече реаленъ опитъ въ духовния свѣтъ, който има съзнателна връзка съ този свѣтъ.

Животътъ на ученика, следъ пробуждане на неговото съзнание, е животъ на творчество, на работа — не животъ на благодать. Благодатьта се отнася само до пособията на ученика. Отъ него, обаче, се изисква трудъ, усилия, работа. Дълго време ще изпитватъ и претеглятъ ученика, докато го пуснатъ въ Царство Божие. За най-малкия недостигъ веднага ще го върнатъ назадъ.

Влизането въ Царството Божие зависи отъ знанието и мъдростта на ученика, а не отъ неговата любовъ. Въ Царство Божие по благодать не се влиза. За да влѣзе човѣкъ въ Царство Божие и да му дадатъ почтено мѣсто, това зависи отъ неговата мъдростъ.

Христосъ опредѣля въ единъ стихъ, какво трѣбва да придобие ученикътъ, за да влѣзе въ Царство Божие, за да придобие вѣчния животъ: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе, Единаго Истинаго Бога и пратения отъ Тебе Исуса Христа“. Познаването на Бога и Христа е условие за придобиване на вѣчния животъ. Само съ това знание се придобива живота. Ако чрезъ знанието не може да се придобие живота, то е безъ съдържание и смисълъ.

Но за да достигне това, ученикътъ трѣбва да се научи да твори така, както Богъ твори.

Какъ? — Въ първата глава на Битието е дадена една символична картина за оня процесъ на творчество, който започва у ученика следъ пробуждане на неговото съзнание.

Първиятъ день — това е пробуждане на съзнанието у ученика.

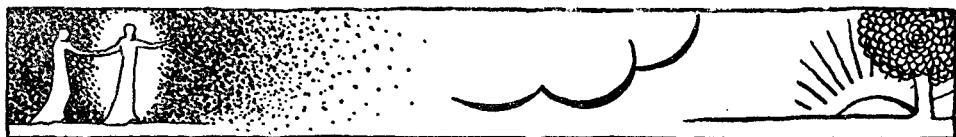
Ала преди да настѣпи то, ученикътъ ще влѣзе въ великото безмълвие: тамъ нѣма ни звукъ, ни свѣтлина. И тогава, отъ глѣбинитѣ на своята душа, ще призове той Невидимия, Незнайния Богъ на Вѣчността, Създателътъ на всичко. Ще го призове съ всичката си душа, съ всичкия си духъ, съ всичкия си умъ и съ всичкото си сърце и ще каже: „Господи, искамъ да Те опитамъ. Единъ си Ти, Създателътъ на всичко, и освенъ Тебе нѣма други Богъ!“ И ако ученикътъ може да призове Бога съ тази пълнота, нейде въ пространството ще блесне една малка, микроскопична свѣтлинка, която ще му причини такава радостъ, че той изведнѣжъ ще забрави всички скѣрби и страдания. Отдалечъ нѣкъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учителъ, който ще му каже: „Ти искашъ да Ме познаешъ и опиташъ. Приготи се тогава за работа. Настана първиятъ день на твоя животъ. Твоята земя е неустроена и пуста, тъмнина е върху бездната. Отдѣли тъмнината отъ свѣтлината и пристѣпи да устроишъ своята земя. Изречи: „Да бжде видѣлина!“

И ако ученикътъ е отъ избранитѣ ученици, той ще произнесе „Да бжде видѣлина!“ — и въ него ще настане видѣлина.

„Да бжде видѣлина“ — това е великиятъ стремежъ въ душата на ученика да учи.

И тогава ще се заредятъ въ битието на ученика великитѣ дни на творението, и той ще започне да строи своята вселенна подъ вѣщото ръководство на своя Учителъ.

„Да бжде видѣлина!“

ИЗЪ ЖИВОТО СЛОВО

Да се проявятъ

Днесъ хората сж дошли до опасното положение да се самоусъвършенствуватъ. Тѣ сж затънали въ областъта на свещения егоизъмъ и мислятъ само за себе си.

Да се самоусъвършенствуватъ! Житното зърно нѣма какво да се самоусъвършенствува. Ябълката, крушата, лозата нѣма какво да се самоусъвършенствуватъ.

Днесъ хората мислятъ само за себе си.

* * *

Свѣтлината и топлината нѣма какво да се самоусъвършенствуватъ. Любовта, Мъдростта и Истината нѣма какво да се самоусъвършенствуватъ. Всички тия нѣща трѣбва да се проявятъ, а не да се самоусъвършенствуватъ.

Да се проявятъ!

* * *

Човѣкъ трѣбва да прояви хубавото, красивото, което е вложено въ него, а не да се самоусъвършенствува. Човѣкъ е дошълъ на земята да прояви Божията Любовъ. Като проявява тази любовъ, едновременно съ това той ще се развива и усъвършенствува

Тѣй щото, човѣкъ първо ще работи за името Божие и Неговата Слава, после за доброто на своитѣ ближни, и на трето мѣсто за себе си. Така той ще постигне всичко, каквото желае.

Този е правиятъ редъ на нѣщата.

Б. Боевъ

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Рилски вечери

Презъ деня заети съ многостранната дейностъ, къмъ която ни вдъхновява планината, ние все пакъ съ радостно предчувствие очакваме поезията, която ще ни дарятъ чуднитѣ рилски вечери и съ това да увѣнчаятъ скрития чаръ на тукашния животъ. Въ късенъ следобѣденъ часъ отиваме за сухи дърва. Съ такива изобилватъ нѣкои мѣста. Съ радостъ отиваме на опредѣленото мѣсто: едни разсичатъ голѣмитѣ тежки дънери, за да станатъ по-удобни за носене, а други ги отнасятъ къмъ стана. Едни ги носятъ на ръце, други на рамо, а по-тежкитѣ късове се носятъ отъ нѣколцина. Новитѣ идеи подмладяватъ: братя и сестри на преклонна възраст носятъ съ сжщата радостъ и пѣргавина, както младитѣ. По-голѣмитѣ дънери се нареждатъ край огъня за седалища.

Ето слънцето, следъ като позлати второто езеро съ последнитѣ силжчи, се скри задъ околнитѣ върхове, Низкитѣ мѣста сж потопени вече въ дълбока сѣнка, но отсрѣщнитѣ склонове сж още ярко освѣтени отъ слънчевитѣ лжчи. Чуденъ е въ тия мигове контрастътъ между сѣнкитѣ и свѣтлинитѣ! Но скоро картината се смѣнява, и звездниятъ рой изпълва небето. Луната изгрѣва надъ близкитѣ върхове, и какъ ясно при нейната свѣтлина се възвишаватъ околнитѣ хълмове като сжщества, които съ радостъ ни посрѣщатъ като гости въ своята свещена обителъ.

Кржгътъ около огъня е вече очъртанъ, Тукъ е и Учителътъ. Край насъ е тихото като огледало езеро, надъ насъ виждаме звезднитѣ селения, а наоколо ясно се различаватъ Изгрѣвниятъ връхъ, върхътъ „Харно ми е“, Езерниятъ връхъ и пр.. Като че ли сме въ другъ единъ миръ, далечъ отъ всичко преходно. Тукъ се сливашъ съ вътрешния животъ на планината.

Какъ разнообразно минаватъ миговетѣ край вечерния огънь! Има минути, въ които прекарваме въ мълчаливо съзерцание, като че ли всѣки се вслуша тогазъ дълбоко въ себе си, за да долови тога, което му говори планината съ своя вѣченъ езикъ! Въ тия свещени мигове съ едно вътрешно прозрѣние много въпроси ставатъ ясни, озарени отъ свѣтлината на единъ другъ свѣтъ. Въ тия мигове си по-близо до реалното. Пѣснитѣ, които се пѣятъ край огъня, изглеждатъ други. Въ тѣхъ долавяшъ нѣщо ново, разкрива ти се скритата страна на известни тонове и думи, които по-рано сж минавали незабелязано. Дълбоката идея на пѣсенъта ти говори по-ясно за красотата на живота, за скрититѣ ценности въ най-маловажнитѣ нагледъ нѣща, за вътрешната поезия на всичко, което ни заобикаля, И какъ при тая мистична атмосфера гласътъ иде отъ светитѣ глjbини на душата, за да прозремъ съкровищата, съ които тя е тъй изобилна! Тукъ и самитѣ лица сж други. Човѣкъ освенъ обикновенитѣ чърти на своето лице, има и други чърти, които сега се градятъ и които не сж проявени, Това е бждното лице, което се стрси въ глjbичитѣ. Само въ скжпи часове тѣ се изразяватъ видимо и съвсемъ преобразяватъ лицето; то добива неподо-

зирана красота и свѣтлина. Тукъ, при мистичнитѣ рилски вечери, душата като че ли повече разкрива своята вътрешна красота и ти по-ясно прозирашъ небесния ѝ произходъ.

Когато се разпламтятъ нѣкои пънове, тъй ярко се освѣтляватъ лицата ни! Доброволци поематъ службата да подържатъ огъня. Какъ е радостенъ всѣки да стори нѣщо за другитѣ!

Ето, единъ прочита основни мисли отъ днешното Слово на Учителя:

„Доброто е пжтъ, за да ти се отворятъ възможноститѣ за физическия, духовния и божественъ животъ. Истината дава външна и вътрешна свобода. Човѣкъ е въ Истината, когато има предъ видъ всички същества безъ разлика. Любовта е истинската свобода на човѣка, който разбира. Външниятъ и вътрешниятъ животъ на човѣка е обусловенъ отъ любовта. А пжкъ любовта — това е образъ, съ който ние познаваме Безграничния! Само при любовта ще видишъ смисъла на живота, и всички противоречия въ живота ти ще станатъ ясни и ще изчезнатъ. Ти не можешъ да познаешъ живота безъ любовта. Човѣкъ е човѣкътъ, който има образа на любовта. Човѣкъ е човѣкътъ, който има образа на мисълта.

И на земята можешъ да вкусишъ божественото. Има моменти, когато човѣкъ е готовъ на всички жертви. И най-грозниятъ, като го обикнешъ, ще стане красивъ. Сжщо така и ти, като обичашъ, ще станешъ красивъ. Човѣкъ трѣбва да се ръководи отъ любовта. Всичко зависи отъ любовта, която човѣкъ въ дадения случай има къмъ Безграничния. Здравословното му състояние зависи отъ любовта му къмъ Безграничния, къмъ ближнитѣ и къмъ себе си. Единственото нѣщо, което осмисля нѣщата, то е любовта. Тамъ дето тя присжтствува, всичко е осмислено. Отъ дето тя излѣзе, всичко е обезсмислено. Най-великата наука въ свѣта, — това е любовта, която е достояние за всички. Изисква се всички да учатъ тая наука. Любовта е наука за постижение на всички велики дарби. Единствениятъ най-красивъ пжтъ, по който човѣкъ може да постигне дарованията, е този. Любовта трѣбва да се разбира като методъ за постижения. Ако имате любовъ, всички постижения можете да ги имате постепенно. Ако я нѣмате, постижения не можете да имате. Кой човѣкъ е силенъ? Който люби! За силата и за всичко причината е въ Любовта. Ти не можешъ да бждешъ силенъ, ако нѣмашъ любовъ. Не можешъ да станешъ музикаленъ, ако нѣмашъ любовъ. Ако нарушишъ любовта, то дарованията, както сж дошли, така и ще изчезнатъ.“

Ето, почва четене или декламация. Много отъ четивата сж собствени творби — рожба на планината. Тукъ въ тия четива и декламации всѣки сподѣля съ другитѣ това, което му е пошепнала планината. А тя тъй много говори на всички чутки души! Ето, излизатъ и децата съ свои пѣсни или декламации. Едно дете излиза съ стихове—своя творба!

Ето, нѣкои почватъ да свирятъ. Нѣкои си носятъ цигулки. Свирятъ по отдѣлно или заедно. Свирятъ съ вдъхновение! Всичко събрано, преживѣно тукъ отъ тѣхъ, намира изразъ въ тѣхната музика. При слушането ѝ изпъкватъ предъ тебе редъ картини: буритѣ на душата, лутането ѝ въ тъмнината, скърбитъ ѝ, и пжтътъ по който презъ долината на сълзитѣ, тя намира възхода и се изкачва въ слънчевитѣ поляни на радостта!

Въ тия чисти свещени мѣста тая музика ти разкрива дълбокиѣ тайни, неразгадаеми глѣбини на душата! Ти почвашъ да чувствувашъ светостѣта на онова, което гори въ всѣко сърдце съ пламѣкъ, неугасиѣ и при най-голѣмитѣ бури!

Кѣмъ 9 или 10 часа се прѣскаме, препълнени отъ многобройнитѣ впечатления на цѣлия приживѣнъ день! Тукъ днитѣ минаватъ интензивно, пълни съ богато съдържание.

Какъ тия рилски вечери съдействуватъ покрай другото за раждане на онова чувство, което обединява, споява, слива душитѣ въ едно!

Искамъ да чуя симфонията на рилската нощъ! Изкачвамъ се по близкитѣ склонове. Виждамъ подъ менъ огъня край езерото; тукъ-таме виждамъ очертанията на палаткитѣ, осветлени фантастично отъ огъня и луната. Около менъ красиви полянки и клекове. Далечъ долу виждамъ да блещукатъ свѣтлинки. Това сж китнитѣ. селца: Говедарци, Доспей и други, сгушени всрѣдъ рилскитѣ красоти до подножието на Попова шапка. Поглеждамъ звездитѣ. Самото имъ гледане е молитва! Колко ясно се вижда голѣмата звезда Алтайръ отъ съзвездито Орелъ. До нея сж Делфинъ и Лебедъ. Ето Цефей и Андромеда. Какъ блещи като красивъ брилянть Капелла отъ Коларъ! Нѣжно трепти Антаресъ отъ Скорпионъ. Вѣзни и Скорпионъ залѣзватъ, а Риби и Водолей изгрѣватъ. Вега отъ съзвездieto Лира допълва красотата на звездния свѣтъ. Ето Алголъ и Северната корона. Ти вече не се чувствувашъ жителъ само на земята, а членъ на мировата държава. Много отъ тия звезди сж далечъ отъ насъ съ милиони свѣтлинни години! И всички тия звезди — слънца, населени съ напреднали разумни същества, се носятъ вихрено изъ безкрайнитѣ пространства по единъ мждъръ предначертанъ планъ! Колко е хубаво човѣкъ да гледа звездитѣ, за да пребивава мисълѣта му винаги въ чиститѣ сфери на безкрайното. Искашъ да направишъ нѣщо. Погледни звездитѣ, и тѣ ще ти кажатъ, какъ да го направишъ. Искашъ да разрешишъ една задача: погледни ги. Намиращъ се въ раздвоение: погледни ги и ще получишъ радостѣта и хармонията като тѣхенъ даръ. Колко е ясно тукъ, че не може цвѣтежъ на култура безъ често потопяване въ тѣхния красивъ свѣтъ. Като че ли при вслушване ще доловишъ музиката, която тихо слиза кѣмъ земята отъ звезднитѣ сфери!

Какъ тукъ на Рила ставатъ ясни много нѣща! Какъ красивото може да се влѣе въ човѣшкия животъ? Постояненъ разговоръ съ природата — ето тайната! Интимни връзки съ живота около насъ, съ безкрайнитѣ промѣни около насъ. Да чувствуваме радостѣта на дърветата, когато се оросяватъ отъ благословения дъждъ. Да живѣемъ съ радостѣта на цвѣтѣта, съ красотата на бурята, на тихия дъждъ, на роснитѣ капки по листата, на синьото небе. Да чувствуваме мощния потокъ на живота въ разливащата се гора. Да живѣемъ съ слънчевия изгрѣвъ, съ звездитѣ, съ облацитѣ, съ вѣтъра, да се вживѣемъ въ живота на трѣвитѣ, цвѣтѣта, дърветата, изворитѣ, потоцитѣ, скалитѣ. И да виждаме въ тѣхъ това, което е задъ преходнитѣ форми: великиятъ ритъмъ на живота! Тогазъ душата ще се прояви съ всичката си невинностъ и чистота, съ всичката си вътрешна красота, нови извори ще се отворятъ въ нея и тя ще си припомни свещения езикъ, на който е говорила.

Благодаримъ на Рила за всичко, благодаримъ ѝ за незабравимитѣ ѝ рилски вечери! Тѣ довършватъ красотата на нашето престоиване тукъ!

ПРИТЧИ И ПРИКАЗКИ

Лъкарътъ съ маска

Белмонъ Морисъ, англичанинъ, билъ виденъ лъкаръ. Той билъ човѣкъ съ свѣтълъ умъ и благороденъ характеръ. Оженилъ се за една млада англичанка отъ английската аристокрация — твърде суетна жена. Понеже почти изцѣло билъ погълнатъ въ работа, тя постоянно му натяквала, че е студентъ, безсърдеченъ човѣкъ, че не обръща почти никакво внимание на нея и че мисли само за себе си. Той, обаче, не преставалъ да върши своята работа. Движейки се всредъ човѣшкитѣ страдания и неволи, той ималъ чести случаи да прави добрини. Ималъ, обаче, единъ страненъ обичай — да си туря една майсторски изработена маска, колчемъ трѣбвало да помогне нѣкому. Единъ день той вижда жена си да ези на конь. Коньтъ се подплашва и хуква да бѣга. Жена му пада и си счупва крака.

Той туря маската си, притичва се, дава ѝ първа помощъ, разпорежда да я откаратъ въ една близка клиника и се отдалечава.

Когато вечерята се върналъ въ кѣщи и отишълъ да види жена си, тя го посрещнала съ думитѣ: „Видѣхъ днесъ единъ благороденъ, единъ истински лъкаръ. Превърза ми счупения кракъ. И какъ хубаво, какъ деликатно работи! Това се казва човѣкъ — не като тебе, който ми отрови живота“.

„Радвамъ се, отвърналъ Белмонъ Морисъ, че си срещнала единъ истински добъръ човѣкъ“.

„Да, радвашъ се, но и ти трѣбва да бждешъ като него“.

Белмонъ Морисъ тихо се усмихналъ и попилалъ съ ржка маската, която винаги носѣлъ въ джоба си.

ЗДРАВЕ, СИЛА И ЖИВОТЪ

Свѣтлото, положително гледане. Ти започвашъ една работа и се съмнявашъ дали ще я изкарашъ на добъръ край. Тръгвашъ на пѣтъ и въ тебе се загнезди червеятъ на съмнението и зломислието, че ще ти се случи нѣщо зло по пѣтя. Искашъ да направишъ нѣкакво добро и ти се двоумишъ дали да го направишъ. При всички тия случаи, ти си се спъналъ преди още да извършишъ работата си. И ако дори успѣешъ да я извършишъ това ще коства голѣма вътрешна борба, тревоги и недоумения. А това всѣки день отнема по една брѣнка отъ жизнения творчески нанизъ на твоя животъ. Ти живѣешъ, а при това все губишъ. Губишъ здраве, губишъ спокойствие, губишъ сили и нерви. И това затуй, защото гледашъ на живота, на нѣщата, на събитията, съ едно недовѣрие, съ вътрешно безспокойствие. Колко добри дѣла сж умрѣли по този начинъ! Колко даровити хора сж погрѣбали своитѣ таланти, затова че сж гледали съ недовѣрие на себе си и на живота. Колко хора сж ставали нещастни и сж напушали въ пълно безсмислие своя земенъ пѣтъ, съмнявайки се винаги въ всичко което трѣбва да предприематъ, което имъ предстои.

И въ живота, сякашъ, хората сж вѣчни слепци. Отъ памети вѣка тѣ живѣятъ въ този кржговратъ отъ съмнения, недовѣрия, безспокойства предъ всичко, тѣ изпитватъ постоянно лошитѣ имъ послѣдствия, ала все не взематъ поука и все не знаятъ пѣтя откъдето трѣбва да вървятъ. Нѣщата сж по-прости отколкото човѣкъ ги мисли. Въ живота нещастия могатъ да се случатъ всѣкому. Работата на всѣкого може да излѣзъ неуспѣшна, ала това далечъ не трѣбва да прекоси силитѣ на човѣка. При всичкитѣ малки случаи въ живота, които сж най-сжществената негова частъ, не се искатъ дълбоки схващания или убеждения. Убеждението на човѣка дава само тонъ на кжде да се върви, то определя голѣмитѣ линии въ живота на човѣка, но то е по-малко отъ значение, когато трѣбва да се разрешаватъ нанизитѣ отъ малки проблеми, които се изпречватъ въ пѣтя. Ако човѣкъ има определенъ пѣтъ въ живота, безсъмнение тѣзи спънки сж много по-малки. И при всички тия случаи, най-сжщественото е това, което съ общо име може да се нарече свѣтлото, положително гледане на нѣщата, на явленията, събитията въ живота. Ти тогава знаешъ, че каквото и да ти се случи нѣма да спре твоя пѣтъ; ти знаешъ, че си господарь на положението; ти си спокоенъ и нищо не те смущава докато свършишъ работата си, докато постигнешъ своята целъ. Ти гледашъ свѣтло на нѣщата, на живота — ти знаешъ, че всичко ще стане добре. И нещастие и несполука нѣма да засегнатъ, защото ти вървишъ напредъ.

Мнозина мислятъ, че гениалнитѣ хора въ живота случайно сж станали такива. Явно е, това е неведение! Прието е да мислимъ, че гениалниятъ човѣкъ се ражда такъвъ, какъвто се проява въ послѣдствие. Това е близко до ума. Ала въ малкитѣ, безкрайни извивки на пѣтя на живота, той има едно ненадминато качество — свѣтлото гледане напредъ. Така той постига, така той успѣва, така той става свѣтлина въ пѣтя на другитѣ.

Гениитѣ, мждрецитѣ, учителитѣ на човѣчеството свѣтятъ неспирно

навсѣкжде и всѣкога. Тѣ сж известни и неизвестни. Когато ти ги знаешъ, учишъ се отъ тѣхъ, когато не ги знаешъ, ти се учишъ направо отъ мъдростъта на природата, която ти изявяватъ и самитѣ тѣ. Едно се иска въ пѣтя на живота за да успѣвашъ, за да се наредишъ въ стълбата на способнитѣ, даровититѣ, гениалнитѣ и мъдрецитѣ — да гледашъ свѣтло, положително предъ себе си и около себе си — ти ще успѣешъ винаги и ще знаешъ, че си човѣкъ. Свѣтлото, положително гледане, това е признакъ за човѣка, който работи, който живѣе, който постига и не си играе.

Малкитѣ нѣща. Има нѣща, има работи, които човѣкъ сякашъ съзнателно пренебрегва, безъ да подозира, че отъ тѣхъ се гради живота, че отъ тѣхъ зависи неговото здраве, разположението на духа му, неговитѣ творчески сили, неговото щастие. Това сж малкитѣ, невидимитѣ нѣща. Намъ ни прави впечатление грандиозното, голѣмото, силното на гледъ. То, обаче, далечъ не засяга живота ни така, както всичкото това малко, което ни заобикаля. Трѣбваше да дойдатъ гениални учени на земята да установятъ устройството на атома и на съставлящитѣ го инфинитесимални частици. Математицитѣ създадоха цѣло учение за тѣхъ. Въ мозѣцитѣ на ученитѣ е ясно, че небеснитѣ системи сж съставени отъ малки части свързани помежду си въ дивна хармония. Единъ естествоизпитателъ знае въ подробности живота на нисшитѣ, микроскопични организми. Човѣкъ самъ изпитва тѣхното действие върху себе си, когато заболѣе и все не разбира, че най-важното нѣщо въ живота сж малкитѣ нѣща. Една крива постѣпка, необмислена развала цѣло приятелство, проваля цѣла кариера, разрушава семейно равновесие и благосъстоянието.

Една лоша дума, и едно благо искрено слово — едното убива, другото възкресява, когато е казано на мѣсто. А малкиятъ, едва уловимъ погледъ, какъ говори той, какъ действува направо на душата на човѣка! Нанизитѣ отъ бисери сж малкитѣ свѣтли мисли, които могатъ да се зародятъ въ мозѣка на човѣка. А какъ красятъ лицето на човѣка неговитѣ благородни чувства и пориви. Тѣ правятъ лицето му да свѣти, възторжено, действащо направо върху другитѣ.

Безброй малки звезди създаватъ въ своята целокупность великото дѣло на Майстора-Творецъ — всемира. Въ него пѣплимъ ние малкитѣ разумни творби човѣци. Предъ погледа на Незримия ние сме можеби толкса малки, колкото микробитѣ предъ обектива на ултра микроскопа. Насъ малкитѣ, човѣцитѣ на земята ни заобикалятъ все малки нѣща, отъ малки работи е изтъканъ нашия животъ, нашитѣ отношения къмъ останалия свѣтъ. Отъ тѣхъ трѣбва да почнемъ, тѣхъ трѣбва да поставимъ най-напредъ въ пълна хармония.

И като почнемъ съ малкитѣ мисли въ насъ, като успѣемъ да създадемъ нанизитѣ отъ свѣтли мисли, отъ силни, прави мисли; като почнемъ съ нашитѣ чувства и създадемъ изящна градина отъ цвѣттята на нашето благородно сърце; като почнемъ съ нашитѣ постѣпки и отношения, които да бждатъ целесѣобразни и разумни, тогава ще разберемъ величието на мисълъта и твърдението на Мъдрецитѣ и Учителитѣ отъ най-стари времена до днесъ, че най-голѣма важность и значение въ живота трѣбва да отдадемъ на малкитѣ нѣща, малкитѣ величини.

Житното зрънце

Едва те хвърлиха въ земята
 И те покриха съ рохка пръстъ,
 И тебъ обгърна вѣчна орисъ —
 Страданието вѣвъ свѣта.
 Но търпеливо го премина,
 И ето вече възродено
 Въ зелени, крехки листица
 Пакъ надъ земята се подавашъ,
 Забравило скръбъта,
 Ти малко житно зрънце.
 Ти малко си, но мощна сила въ тебъ е влѣло
 Великото и лжчезарно слънце.
 Отъ памтивѣка движишъ ти,
 Като около ось свѣта.
 Еднакво претворявашъ се и въ мисль,
 И въ чувство и вѣвъ дѣло,
 Задъ подвига и жертвата си скрито
 Все пакъ ти, о малко житно зрънце.
 Надъ изкласили ниви
 Подухва вѣтърътъ и носи,
 И носи надалеко свѣтла мисль :
 Тебъ отъ любовъ — за жертва и добро —
 Въ свѣта Великото изпрати.

St.

Незгодитѣ

Не искамъ азъ да зная за незгодитѣ,
 Които ме очакватъ вѣвъ свѣта,
 За буритѣ стихийни на природата,
 За сетний край на всѣка тварь — смъртъта.

Че пжтя ми ще заличатъ пороитѣ,
 Че въ лутане ще губя време азъ,
 Че самъ сама ще бродя изъ усойтѣ,
 Че ще се скитамъ въ жега, прахъ, вѣявици и мразъ.

Расте човѣку силата въ неволитѣ
 Крепнѣй душата въ сълзи и беди,
 И яка и непобедима става волята,
 Сърдцето почва смѣло да тупти въ гърди.

Олга Славчева

ЗАГАДЪЧНИ ЯВЛЕНИЯ

Сънъ

Презъ деня — ако се не лъжа, 7 априлъ 1918 год. — бѣхъ научилъ, че моята братовчедка Ц. Ш., която боледуваше отъ нѣколко години, е завършила земния си пътъ. Легнахъ си съ мисълта, че на другия денъ ще трѣбва да се иде въ Павлово на погребение.

Намѣрихъ се въ познатия вестибюль на лелината квартира. Направи ми странно впечатление обстоятелството, че младата покойница изнасятъ на чаршафъ отъ югоизточната стая. Процесията мина край мене, азъ поехъ лѣвия заденъ жгълъ на платното и се опжихме къмъ изхода. При вида на тѣсната дървена стълба, азъ си обяснявамъ, защо починалата не е въ сандъкъ — той едва ли би могълъ да мине на това мѣсто. Вземайки първитѣ стъпала, се навеждамъ, за да видя, кжде стъпвамъ. Въ тоя моментъ ме удря една тежка миризма, въ която се разпознава и ароматътъ на увѣхващи цвѣтя.

Събуждамъ се. Странната миризма не ми дава да дишамъ въ продължение на още нѣколко секунди и въ будно състояние. Такова сънуване на яве не бѣ ми се случвало. Нѣщо повече — не си спомняхъ да съмъ срѣщалъ нѣкога и тая тежка миризма.

На следния денъ отидохъ въ Павлово, за да се простя съ рано заминалата роднина. Заварихъ я не въ стаята, дето я бѣхъ видѣлъ за последенъ пътъ, а въ югоизточната. Тя лежеше въ своя сандъкъ всрѣдъ много цвѣтя.

Следъ малко се оттеглихъ въ една задна стая. Мина доста време, докато ни се съобщи, че починалата ще бжде изнесена. Не безъ известно колебание решихъ да присѣдствувамъ отблизо на тая церемония — току речи за пръвъ пътъ въ живота си. Тъкмо бѣхъ стигналъ въ вестибюля и на южната врата се показаха трима души, които носѣха братовчедката на чаршафъ. Когато минаха край мене, съобразихъ, че трѣбва да се помогне на господина, който самъ подържаше главата на покойницата, и поехъ по-близкия, лѣвъ, заденъ жгълъ на платното. Следъ нѣколко крачки бѣхме на върха на съвсемъ тѣсната и доста стрѣмна стълба. Тамъ се налагаше внимание. Наведохъ се, за да видя, кжде да поставя кракъ. Една тежка миризма, напълно еднаква съ снощната, ме блъсна и ми спрѣ за моментъ дишането.

Азъ си спомнихъ съна, който се бѣ сбдналъ съ удивителна точностъ.

П. М.

Намѣренитѣ документи

Въ гр. П. търговецътъ на манифактурни стоки Х. Д. купува стоки отъ ангросиста отъ ближния окръженъ градъ. Търговецътъ умира. Ангросистътъ като видѣлъ, че домашнитѣ на починалия не знаятъ за разпискитѣ, които търговецътъ получавалъ при заплащане на всѣка полу-

чена стока, заявилъ, че полученитѣ стоки не сж платени. И трѣбвалѣ да се продаде цѣлия имотъ заедно съ кжщата, за да се изплати дълга къмъ ангросиста. Документитѣ били търсени, но не били намѣрени. Домашнитѣ не знаели, кжде сж. Веднѣжъ дъщерята сънувала, че идва баща ѝ и я завежда въ едно помещение съ много човали и ѝ показва точно, кжде сж документитѣ между човалитѣ. Тя скокнала, веднага отишла тамъ и намѣрила документитѣ на посоченото мѣсто. По тоя начинъ имотътъ билъ спасенъ.

Червениятъ тефтеръ

Въ гр. Б. станало следното съ г-жа П. Д. Мжжъ ѝ билъ съдружникъ съ едно лице. Ималъ да взема отъ лицето доста голѣми суми. Той починалъ скоропостижно, и затова не могълъ да остави никакви данни за сумитѣ, които ималъ да взема отъ съдружника си. Жената следъ смъртта му се намѣрила въ трудно положение. Тя знаела, че има да взема отъ съдружника, но понеже нѣмало никакви данни, не знаела, какъ да ги вземе. Веднѣжъ като лежала денемъ на кревата и плакала, задремва, явява ѝ се мжжъ ѝ и ѝ зазва: „Защо плачешъ? Иди на тавана и тамъ въ едно сандѣче има единъ червенъ тефтеръ. Въ него сж изложени подробно смѣткитѣ съ съдружника ми“. Тя се събужда и намира на посоченото мѣсто червения тефтеръ съ всички нуждни данни.

Изплатената полица

Единъ банковъ чиновникъ въ гр. Х. пропусналъ да спадне отъ регистра изплатената полица на шивача К. З. Тая полица била за 10 хиляди лева. Банковиятъ чиновникъ я турилъ между неплатенитѣ полици. И се чудѣлъ, че смѣтката въ портфейла не излиза съ тая сума! Той се поставилъ въ много деликатно, затруднено положение! Сестра му сънува, че полицата на К. З не е спадната следъ изплащането ѝ и е турена между неплатенитѣ полици. Той провѣрява това, намира грѣшката и я поправя.

ВЕСТИ И КНИГОПИСЪ

Интересенъ симптомъ. — Въ спис. „Природа и наука“ отъ окт. т. г. има помѣстена статия отъ А. И. Маневъ: „Телепатия и ясновидство“. Въ тая статия се идва до заключение, че ясновидството е нѣщо реално, научно доказано съ опититѣ и наблюденията на ученитѣ. И въ статията се привеждатъ редъ факти, които потвърждаватъ това. На края се прави забележка, че това, разбира се, не доказва сѣществуването на другъ единъ свѣтъ. Самиятъ авторъ цитира, че живитѣ организми излъчватъ лъчи, невидими за обикновеното око. Той цитира примѣри, дето човѣкъ може да възприеме такива лъчи. И казва: „Необходимо е да се допусне едно шесто сѣтиво, което да долови невидимитѣ вибрации на вещитѣ и явленията въ природата“.

И окултната наука твърди, че нѣма два свѣта, ако погледнемъ по-дълбоко на въпроса. Дето се говори за разни свѣтове, това е за по-големо удобство, но въ сѣщностъ, казва окултизмътъ, свѣтътъ е единъ: видимиятъ и невидимиятъ свѣтъ сж въ сѣщностъ единъ и сѣщи свѣтъ, онзи свѣтъ и този свѣтъ сж единъ свѣтъ, и каква частъ ще се възприеме отъ него, зависи отъ степенъта на развитието на възприемателнитѣ органи. Колкото сж повече развити органитѣ за възприемане, толкова повече се прониква въ тѣй наречения невидимъ свѣтъ. Щомъ се допусне веднажъ, че може да се възприематъ лъчи, невидими за обикновеното зрѣние, както твърди г-нъ Маневъ, то значи трѣбва да се приеме сѣществуването на невидимия свѣтъ, защото именно тия невидими лъчи образуватъ невидимия свѣтъ. И ако приемемъ, че може да има сѣщества, чието тѣло е съставено именно отъ тия невидими лъчи, то идваме вече до приемането на сѣщества, невидими за обикновеното зрѣние. Постепенно съ новитѣ факти науката съ логическа последователностъ идва все по-близо до окултната наука.

Международенъ конгресъ по метапсихическитѣ науки въ Осло (Норвегия). — Петиятъ международенъ конгресъ по метапсихически науки въ Осло приключи своята работа на 16 септ. т. г. Въ него е взелъ живо участие и университетътъ въ Осло. Конгресътъ билъ организиранъ отъ ректора на университета, отъ проф. Д-рт Паулъ Хегардъ, проф. Ихленъ, проф. Монинкелъ, П. Ериксенъ, Свере Ветерстадъ и пр. Въ международното бюро влизатъ проф. Хансъ Дришъ като почетенъ председателъ, проф. Макъ Дугалъ, проф. Съръ Оливеръ Лоджъ, проф. Шарлъ Рише, проф. Евгений Ости и пр. Председателъ на конгреса билъ проф. Торстенъ Верейде.

Въ задачата на конгреса влизало изучаването на новитѣ данни, добити презъ течение на последнитѣ години въ областъта на парапсихизма, т. е. въ областъта на психичнитѣ науки, които до скоро се наричаха

свѣрхестествени и които се посрещаха отъ страна на ученитѣ недоувѣрчиво, ако не ивраждебно.

Френскиятъ делегатъ инженеръ Живилие демонстриралъ изнамѣрения отъ него апаратъ за регистриране излъчванията на човѣшкото тѣло — аурата. Този е единъ крайно чувствителенъ огледаленъ гальванометъръ, който се отклонява подъ влиянието на изпущанитѣ отъ човѣшката ржка лъчи. Членоветѣ на конгреса съ очитѣ си могли да се убедятъ, че излъчванията на човѣшката ржка могатъ да проникнатъ презъ не много дебела кожа, презъ дърво или стъкло. Предметитѣ изложени подъ действието на аурата се напълватъ отъ нея като съ електричество и могатъ следъ това да се изпразватъ на части. Опититѣ на инженеръ Живилие хвърлятъ нова свѣтлина върху явленията изъ областта на месмеризма (лъкуване съ магнетизъмъ), хипнотизма и радиостезията. Върху участвуващитѣ въ конгреса тия опити направили голѣма сензация и Живилие получилъ множество покани да ги повтори почти въ всичкитѣ европейски столици.

Съ не по-малкъ интересъ е билъ изслушанъ и доклада на италианския ученъ проф. Казамали, също така съпроводенъ отъ демонстрация на регистрационни апарати. Той е доказалъ съществуването на мозъчно излъчване, което е особено голѣмо въ момента на напрегната психична работа: напр. умствена дейность, напѣване да си спомнимъ нѣщо забравено и пр.

Атинскиятъ психиятъръ проф. Танаграсъ съобщилъ за пророческитѣ сѣнища, което предизвикало интересни разисквания.

Сергей Латишевъ, членъ-основателъ на Бѣлградското метапсихическо общество, не е могълъ лично да присѣдствува на конгреса, но е изпратилъ свой рефератъ, който билъ четенъ въ конгреса. За този цененъ рефератъ той получилъ сърдечни благодарителни писма отъ присѣдствающитѣ на конгреса, между които и отъ проф. Дришъ.

Въ заключение председателятъ на конгреса проф. Верейде констатира, че съвременната наука все повече и повече се убеждава въ съществуването на свободни психични сили, независими отъ физиологията на организма. И тъкмо загубата на вѣрата въ това съществуване довело човѣчеството, споредъ мнението на проф. Верейде, до преживѣваната сега морална и социална криза.

Изъ духовния животъ въ Бѣлгарию. — Писателтъ Владимиръ Русалиевъ е държалъ при препълненъ салонъ два пжти сказка върху темата: „Жизотъ, смъртъ и прераждане“, въ която, изтъкналъ множество научни данни, които говорятъ въ полза на прераждането и обрисувалъ развитието на окултнитѣ идеи презъ вѣковетѣ, като споменалъ и за Учителя.

Иванка Тенева е държала редъ сказки въ Свободния университетъ, въ които разглежда сполучливо редъ окултни въпроси: за ясновидството и пр.

Тия явления говорятъ много осезателно за пробуждането на новото съзнание.

Катедра по метапсихология въ Лундския университетъ въ Швеция. — Наскоро при този университетъ е основана катедра по

метапсихология или парапсихология. Това е единъ важенъ симптомъ, който много говори за онзи преломъ, който става днесъ въ науката и въ умоветъ на хората, единъ преломъ, който ще има голъмо значение при изграждането на новата култура. Иде нова ера, съ новъ разширенъ мирогледъ върху живота.

Изследване на метапсихични въпроси въ университета въ градъ Бонъ — Германия. — Въпросътъ за възприемане извънъ физичнигъ сѣтиза е изследванъ старателно въ научнигъ лаборатории въ Америка и Англия. Сега и Психологичния институтъ при Бонския университетъ е почналъ експериментално изучаване на този въпросъ. Изследванията сж правени отъ психолога въ гр. Бонъ Д-ръ Хансъ Бендеръ. При своигъ опити той е искалъ да изключи всѣка възможность за телепатия. На лица сензитиви сж представени много пликове, въ които има написани разни букви. Пликоветъ сж били дебели и непрозрачни. За да се избѣгне всѣка възможность за телепатия, пликоветъ сж били разбърквани, тъй че самитъ експериментатори не сж знаели, въ кой пликъ коя буква е писана. Субектътъ казвалъ, че вижда въ пликоветъ тия и тия букви. Неговитъ отговори за всѣки пликъ се вписвали номерирани. Сжщиятъ номеръ се написвалъ и отгоре върху плика. Пликоветъ се занасяли и отваряли въ друга стая. И опититъ сж били сполучливи; буквитъ сж били вѣрно познавани. Съ това Бендеръ подобно на много други експериментатори потвърждава ясновидската способность, и то независимо отъ всѣка телепатия.

Шарлъ Рише. — Въ началото на декемврий т. г. се пресели отъ въдъ въ Парижъ на преклонна възраст, — повече отъ 80 години — прочутиятъ физиологъ и метапсихикъ проф. Шарлъ Рише. Той съ смѣлостта на единъ искренъ търситель на истината не се побоя да излѣзе въ защита на нѣкои нови идеи отъ областта на метапсихиката. Съ строго научни методи на изследване, съ критиченъ, обективенъ умъ той се залови да изследва нѣкои явления отъ областта на невидимото. И той опитно констатира нови, неизвестни до тогызъ на науката психични сили въ човѣшкото естество. По този начинъ той се брои между пионеритъ въ тая нова областъ, той бѣше въ авангарда на работниците за единъ новъ мирогледъ, проникнатъ отъ възходящата струя на спиритуализма. И въ последнигъ години на своя земенъ животъ той доживѣ да види, какъ спиритуализмътъ прониква нашироко вече въ много научни области. Той бѣше свидетелъ на зазоряването на триумфа на спиритуализма въ днешната култура. Ето защо съ право ще се смѣта, че той е допринесълъ съ своитъ сили и дарби за възхода на бждната култура на възродения човѣкъ.

Изследването на Д-ръ Рьомхелъ върху дишането. — Той е правелъ изследвания особено върху значението на коремното диафрагмено дишане за подобрене на кръвообращението. Независимо отъ това, че при диафрагменото дишане се вкарва повече въздухъ въ бѣлия дробъ, което е отъ голъмо значение, но Д-ръ Рьомхелъ е обърналъ вниманиа, че при това дишане става едно свиване и разтягане, протягане на аортата.

По този начинъ това представя едничката възможность да въздействуваме върху аортата, намираща се въ дълбочината на гръдния кошъ. По този начинъ ние можемъ да извършваме една своего рода пасивна гимнастика на аортата. А това причинява особено движение и проникване на кръвта въ органитѣ и така могатъ да се отстраняватъ остатъцитѣ отъ обмѣната на веществата въ тъканитѣ.

Радиостезията въ полза на културната техника. — Въ в-къ „Български градинарь“ отъ 10. окт. т. г. е печатана статия съ горното заглавие отъ инж. Руси Николовъ, хидрологъ—радиостезистъ. Тая статия е важна въ две отношения: първо въ това, че тя е единъ симптомъ, какъ новитѣ идеи, новитѣ сили, съ които човѣчеството почва да бора-ви, почватъ да влизатъ въ все по-голѣмъ контактъ съ живота и съ това показватъ своята практическа приложимостъ. Отъ друга страна тая статия почва, какъ нашето градинарство като използва радиостезията за търсене на подземни води, ще може да се освободи отъ най-опасния неприятель — сушата. Въ статията на единъ строго наученъ езикъ е изложено значението на радиостезията въ тая областъ на народното стопанство.

Окултизмъ и йога. — Получи се въ редакцията окултния сборникъ „Окултизмъ и йога“, книга пета. Съдържанието е доста интересно и разнообразно. По-важни статии: „Слънчевиятъ пжтъ“ отъ Нина Рудникова. „Единение чрезъ култура“ отъ Рудаитисъ, „Агни йога“ отъ Ал. Клизовски. „Вѣра Крижановска“ отъ Владимиръ Нимтакъ. „Фармакодинамика на окултизма“ отъ Д-ръ Асеевъ. „Старинни лѣкарства“ отъ Николай Рѣорихъ. „Задачи и бждещето на славянството“ отъ Сава Калименовъ. „Всемирното Братство въ България“ отъ Викторъ Сеплевенко. „Окултниятъ животъ въ България“ отъ Д-ръ Асеевъ и пр.

Редакцията на Библиотека „СВѢТЛА МИСЪЛЪ“ съобщава, че библиотеката ще почне да излиза, следъ като се запишатъ достатъчно число абонати, така че да се гарантира излизането на 4—5 броя отъ библиотеката. За да могатъ да се абониратъ повече хора, абонаментътъ на библиотеката е сведенъ до минималната цена отъ 40 лв.—за 10 броя.

Библиотека „СВѢТЛА МИСЪЛЪ“ е начинание напълно независимо отъ сп. „Житно Зърно“, което продължава да излиза редовно. Библиотека „Свѣтла Мисълъ“ има за цель да изнесе въ отдѣлни книжки отъ 32 до 40 стр., форматъ голѣма шестнайстина, редица животрептущи въпроси, разгледани въ свѣтлината на новата научна мисълъ на окултното знание и новото учение. За това тя има за цель и по-широкъ кръгъ читатели въ България, всрѣдъ които трѣбва главно да бжде разпространена отъ всички духовни и окултни срѣди.

Въ своята първа годишнина Библиотека „Свѣтла Мисълъ“ ще за-сегне следнитѣ проблеми въ отдѣлни книжки: **Наука и Религия; Животъ и Смъртъ; Мисията на Славянството; Мисията на Богомилство; Черти и насоки на новото време; Съвременната наука за характера; Човѣкъ и характеръ; Хирологията въ свѣтлината на съвременната наука; Паневритмия, Туризмъ и пр. въ нова свѣтлина; Агарта, потайниятъ градъ.**

Редакцията на библиотека „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“ вѣрва, че всички абонати на сп. „Житно Зѣрно“ ще се отзоватъ радушно на това културно начинание за разпространение идеитѣ на Новото Учение, като се абонираатъ сами и внесатъ на време абонамента си.

За да се даде възможностъ на всѣки желающъ да се абонира и внесе абонамента за библиотека „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“, продължава се срока за внасянето му до сръдата на м. февруарий 1936 г. Ако до тази дата не се събератъ достатъчно абонати, че да се гарантиратъ поне 4—5 номера отъ библиотеката, — администрацията ще върне паритѣ на предплатилитѣ абонати.

Редакцията на библ. „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“, счита, че — *абонатитѣ на сп. „Житно Зѣрно“ сж убедени въ нуждата отъ една подобна месечна библиотека и че тѣ ще направятъ всичко възможно да не пропадне тази инициатива, въ днешно време, която цели духовното развитие на човѣка.*

Суми за библиотека „СВЪТЛА МИСЪЛЪ“ се прашатъ до Жечо Панайотовъ — ул. Опълченска 64—София, чрезъ пощ. чек. смѣтка № 648.

Получени книги и списания:

1. *Kvin paroladoj* отъ Henry Drummond, 1935.
2. *Tarch*, органъ на Канадското астрологично общество, септ. 1935, год. 13, кн. 2.
3. *Annales du spiritisme christique*, излиза въ Рошфоръ (Франция), декемврий 1935.
4. *Le Fraterniste*, излиза въ Синъ Льо—Ноблъ (Франция), ноемврий 1935.
5. *Pour la vérité*, Брюкселъ, год. V, бр. 10—12, дек. 1935.
6. *Krishnamurti*, Emile Verhaeren, Aimé Ritot.
7. *La Rose Croix*, органъ на френското Алхимично общество, юний 1935.
8. *Le Sinceriste*, органъ на съюза за морална реформа чрезъ Истината, излиза въ Валтвилдеръ (Белгия), дек. 1935.
9. *Reformador*, органъ на Бразилската спиритична федерация, окт. 19 5, год. 53, кн. 20.
10. *Das Goetheanum*, органъ на Антролософското общество, 8 дек. 1935, год. 14, брой 49.
11. *L'Effort spirituel*, излиза въ гр. Антони (Франция), дек. 1935, официаленъ бюлетинъ на Международния съюзъ на спиритуалиститѣ.
12. *Hejnal*, полско списание за духовнитѣ науки, номвр. 1935.
13. *Biblioteca Metapsihica*, септ. 1935, год. 3, кн. 1, Крайова (Ромжния).
14. *Die weisse Fahne*, юлий 19 5, Пфулингенъ (Германия).
15. *Упознај се бе*, Бѣлградъ, окт. 1935. год. V, кн. 10.
16. *Животъ*, излиза въ Даруваръ (Югославия), ноемврий 1935, год. II, кн. 11.
17. *Нова литература*, списание за култура и литература, брой 34, София.
18. *Новъ човѣкъ*, год. 6, бр. 3. Ред. Д-ръ Хар. Нейчевъ, въздържателенъ органъ.

19. Новъ животъ, год. I, бр. 3 — двуседмичникъ за обществени въпроси и култура.
20. Известия, органъ на Габровското читалище, 7. XII. 1935 г.
21. Витлеемска звезда, органъ на Обществото на психични издирвания въ България, Бургасъ 8. XII. 1935 год.
22. Просвѣтно единство, органъ на просвѣтния съюзъ, год. II, брой 9.
23. Просвѣта, списание на Просвѣтния съюзъ, София, год. I, книжка II.
24. Свободно възпитание, год. 14, кн. 1—2, София, септ.—окт. 1935 год.
25. Природа и наука, год. 6, кн. 3 — ноемвриъ 1935 г.
26. Борба съ алкохолизма, год. 15, кн. 1.
27. Трезваче, София, год. 12, брой 3.
28. Ескулапъ, органъ за история и философия на медицината, септемврий 1935.
29. Орфей, год. I, кн. I — София.
30. Братство, год. VIII, бр. 142 — Севлиево.
31. Fratesco, год. IV, бр. 1—2, ноемвр.—дек. 1935 — Севлиево.
32. Българско градинарство и овощарство, год. 16, кн. 10.
33. Окултизъмъ и Йога, окултенъ сборникъ, книга пета, Бѣлградъ, Югославия.
34. Календарче „Братство“, за 1936 година, издава книгоиздателство „Братство“ — Севлиево. Цена 5 лева.
35. Свѣтлоструй, излиза въ с. Щръклево, русенско.
36. Равнината пѣе, отъ Иванъ Василевъ, издание на „Свѣтлоструй“ (стих.).
37. Вечери надъ човѣчеството, стихове отъ Димитъръ Сотировъ, издание на „Свѣтлоструй“.

Le Maître parle

LA NATURE VIVANTE

La Nature Vivante, dans sa totalité, est la manifestation de forces intelligentes, d'êtres très raisonnables de divers degrés, vivant en pleine harmonie, dans les meilleurs rapports et dans une union parfaite.

Ils ont tous un but auguste, que nous appelons Dieu, la Raison Suprême — c'est-à-dire ce qui est sans limites, sans commencement, ce en quoi tout existe, se meut et se développe.

Il est évident que lorsque je parle de la „Nature Vivante“ je n'entends pas ce que les naturalistes contemporains désignent sous ce nom. Pour nous, la Nature est quelque chose de sublime, non seulement par son organisation mais aussi par son intelligence, par cette raison suprême qu'elle manifeste.

La Nature Vivante est l'ensemble des êtres pensants qui représentent les „atomes“ du grand, de l'auguste monde. Tout l'espace dans lequel nous vivons et nous nous mouvons, est rempli d'êtres de catégories et cultures différentes.

De sorte que lorsque nous parlons de l'univers, nous comprenons la totalité des êtres intelligents ayant entre eux des rapports d'une harmonie absolue. Ce sont précisément ces êtres vivants qui donnent un si grand prix à tout le cosmos.

Et voilà pourquoi, pour ceux qui ont la conscience cosmique, le cosmos tout entier avec sa nature est un être vivant dans lequel tout s'unit.

Et ce cosmos peut être „illimité“ et „limité“, grand et petit : un admirable attribut de l'Eternel est de pouvoir prendre les formes qu'il veut.

Devant le regard spirituel des grands Initiés de tous les temps et de toutes les époques, l'univers entier ou, comme on l'appelait dans l'antiquité, tout le „macrocosme“ a la forme de l'homme — le Sublime Homme Céleste. En contemplant cet Homme Cosmique, ils ont saisi les correspondances qui existaient entre lui et l'homme ordinaire, le petit homme, „le microcosme“.

C'est pourquoi je vous dis que l'homme, en qui chaque cellule du corps est éveillée et consciente, peut entrer consciemment en communication avec toute la Nature Vivante.

En regardant le ciel vous y voyez les étoiles comme des points lointains et brillants. Mais chaque étoile de la voie lactée ou de n'importe quel système galactique a ses centres réceptifs dans le cerveau humain. L'homme peut recevoir instantanément les vibrations qui viennent des différentes étoiles. C'est dans ce sens que je dis que l'homme peut s'entretenir avec tout le cosmos. Si pour les habitants de la terre les étoiles ne

sont que des points brillants, pour un ange ce sont des mondes immenses habités par des millions et des millions d'êtres. Et ces millions d'êtres qui y vibrent ont une culture de beaucoup supérieure à la nôtre.

Retenez donc que ce qui est manifesté, nous l'appelons la Nature Vivante intelligente. Et ce qui n'est pas manifesté, nous l'appelons l'Ame - Idéatrice de l'être.

L'éternel, le sacré, le non-manifesté, c'est cela qui est Dieu, c'est cela l'auguste Principe de la Vie. Il est lié avec ce qui est manifesté. Aussi appelle-t-on parfois la Nature le corps de Dieu. Cependant ceci n'est qu'une métaphore. Mais beaucoup d'hommes sont tellement fascinés par cette métaphore qu'ils vont jusqu'à soutenir que la Nature et Dieu sont une et même chose. Mais si la Nature et Dieu sont une et même chose, alors Dieu est un être limité.

Nous savons positivement: que la Nature est „le manifesté“ et Dieu est „le non-manifesté“, l'illimité, qui éternellement se manifeste et reste toujours *non-manifesté*.

Les gens ordinaires, qui voient un petit coin du monde, pensent que la Nature est quelque chose de mécanique, quelque chose qui est entièrement dépourvu de raison et où règne l'imprévu, le hasard. Il est évident qu'ils se projettent eux-mêmes dans la Nature.

De fait, dans la Nature il n'y a rien d'accidentel; rien n'y est arbitraire: tout s'y édifie et s'organise selon l'immuable mathématique divine. Et ainsi, tout ce qu'elle fait est strictement et intelligemment déterminé.

Cette haute raison se remarque partout dans la Nature Vivante. Quel que soit l'organisme que nous considérons, si nous le soumettons à un examen approfondi, si d'un clair et pénétrant regard nous pouvons saisir le côté merveilleux de son organisation, de ses fonctions où tout se fait conformément au but poursuivi, nous resterons éblouis devant cette suprême Sagesse de la Nature qui dirige si admirablement toutes choses.

Il va sans dire qu'il faut à l'homme un esprit clair et perspicace, des capacités bien développées et ce don de fine et pénétrante observation pour qu'il soit à même de saisir les subtilités de la souveraine Raison qui se manifeste dans la Nature.

La Nature Vivante a une langue qui lui est propre, et celui qui veut bien la comprendre doit s'efforcer d'apprendre sa langue.

La Nature se sert toujours d'images. Elle parle par images, par symboles. Sa langue ne ressemble en rien à notre langue contemporaine — conceptions sèches, pauvres formes logiques de l'intellect analytique. Sa langue est vivante, imagée, symbolique; c'est la langue de la grandiose et magnifique diversité.

En général la Nature ne tolère pas l'uniformité; elle ne se répète pas. Elle aime la diversité dans sa marche progressive et ascendante.

Aussi produisent - ils le mal ceux qui, dans la vie, veulent tout réduire à une uniformité mécanique. Mais ils font le bien lorsqu'ils créent selon les lois de la diversité et de l'harmonie comme le fait la Nature.

La Nature Vivante aime la diversité et l'abondance, mais elle ne tolère rien de superflu. Et elle réagit dès que ses énergies ne sont pas raisonnablement utilisées, dès qu'on les arrête dans leur cours continu et leurs transformations, ou lorsqu'on les enserme dans le cercle sans issue de l'uniformité. Dans la Nature il n'y a jamais d'arrêt. Il y a en

elle un éternel mouvement, une création éternelle réglée par de sages lois. Dans ces lois nous remarquons un rythme constant, une périodicité qui se trouve au plus profond de l'essence même de l'Être, dans les lois de sa manifestation.

C'est sur ce rythme cosmique que reposent les deux grands processus de la Nature Vivante — l'involution où nous avons un mouvement du centre vers la périphérie, et l'évolution qui représente le mouvement de la vie de la périphérie vers le centre.

Dans ces deux processus s'éveille l'énergie indispensable à la création de toutes les conditions dans lesquelles la vie universelle peut se manifester.

Deux grands courants — l'un de l'infini, qui diminue graduellement et descend vers l'infiniment petit, vers la cellule; l'autre qui grandit constamment — de l'infiniment petit, de la cellule vers l'incommensurable, l'infini.

Et c'est lorsque ces deux courants cosmiques se rencontrent chez l'homme que d'admirables capacités et vertus naissent dans son âme.

Tout ce qui existe dans le monde, la Nature Vivante l'enveloppe de son aura. Elle est claire, pure, pleine de raison et de douce bonté.

La Nature Vivante a tout déposé en l'homme et elle travaille continuellement au développement des germes semés dans son âme. Comme une mère pleine de sollicitude, elle tient à chaque instant sa conscience en éveil, et par toutes sortes de voies et manières, elle attire son attention sur tout ce qui se passe autour de lui.

Et les contemporains font fausse route en pensant qu'ils peuvent se rendre maîtres de la Nature. Et si vraiment ils avaient réussi dans leur dessein, toute la terre eût été détruite et pas un seul être vivant n'eût pu y rester. Mais la Nature Vivante ne se laisse pas conquérir. L'unique chose qu'elle permette à l'homme, c'est d'atteler les forces naturelles à son char de travail. Mais il n'y a que l'homme intelligent, celui qui se conforme à ses lois qui puisse faire un emploi judicieux de ces forces. Tout être qui n'agit pas conformément à ses lois est anéanti.

Et l'expérience a démontré que ceux qui ont vécu avec l'illusion d'avoir dominé la Nature, se sont enfin trouvés ensevelis sous les débris de leurs rêves écroulés. Bien des gens s'imaginent qu'ils doivent lutter avec la nature afin de la subjuguer, cependant on a toujours constaté qu'ils ont été cruellement déçus dans leurs espérances juste au moment où ils étaient arrivés au faite de leur entreprise et se préparaient à en goûter les fruits. Au dernier instant la Nature les a privés du fruit de leurs efforts et les a mis en devoir de recommencer à travailler et à peiner afin de réparer toutes leurs fautes et de revenir de leurs erreurs.

L'homme ne doit pas lutter avec la Nature car le résultat est infailliblement la défaite. Et savez-vous ce qu'est cette défaite? La mort. La cause de la mort de l'homme réside dans le fait qu'il se trouve en lutte continue avec la Nature vivante, intelligente qu'il s'efforce de soumettre.

Car retenez bien que la Nature ne pardonne pas très facilement. Vous pouvez vous repentir bien des fois sans que pourtant elle vous pardonne vos fautes. La Nature ne pardonne à l'homme que lorsque celui-ci se conforme à ses lois, à la volonté de Dieu, et pas seulement d'une manière extérieure, mécanique, mais consciemment.

Tous ceux qui s'efforcent de soumettre la Nature, tous ceux qui luttent contre elle, tous ceux qui lui résistent sont, si l'on y regarde plus profondément, au „dehors“ d'elle. Je parle allégoriquement. La Nature leur a fermé sa porte; elle reste pour eux un monde inconnu. Et savez-vous quelles beautés renferme ce monde, quels êtres y habitent ?

Les hommes qui rampent aujourd'hui sur la terre peuvent être appelés „les élèves renvoyés“ de la Nature, des prisonniers. C'est dans ce sens que l'on peut dire qu'ils sont „hors“ d'elle.

Pour ceux-là, la Nature a ses „maisons de correction“ où elle entre souvent elle-même armée de sa verge !

Mais pour les hommes raisonnables, la Nature Vivante est un monde admirablement ordonné. C'est le monde de l'harmonie, de la musique, de la beauté.

Et lorsqu'un jour vos yeux s'ouvriront, vous entendrez de partout dans le monde la sublime musique de la Nature. Il y a une musique toute particulière dans la Nature Vivante. Parce qu'elle ne chante pas non plus toujours. Il arrive qu'elle se taise. Un silence indicible règne alors dans son sein. Mais ce silence a un sens intérieur imposant : au plus profond de son sein germe une idée grandiose, et jusqu'à ce que cette idée prenne forme et naisse, l'auguste Nature se tait. Mais à peine est-elle née que la Nature entonne un chant nouveau.

Et si vous vivez d'une vie consciente, si votre âme est toujours en éveil et disposée à aimer tous les êtres vivants, vous percevrez la divine musique de la Nature comme un tressaillement intense dans tout votre être. Par cette musique vous seront transmises les pensées de tous les êtres de haute raison. La vie de tous les êtres supérieurement intelligents de la Nature Vivante vous parviendra avec une rapidité dépassant de beaucoup celle de la lumière, et vous éprouverez l'inénarrable joie de vous sentir citoyen de son royaume souverain.

Молимъ всички настоятели и абонати на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“, да се отчетатъ веднага и да внесатъ абонамента за IX годишнина на списанието, тъй като съ настоящата 9-10 книжка завършва текущата IX годишнина.

Съ своето редовно отчитане и заплащане на абонамента си всѣки нашъ абонатъ съдействува за разпространяване на собственитѣ си идеи и убеждения.

Сумитѣ пращайте чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597, като всѣка сума бжде придружена съ писмо до сп. „Житно Зърно“ — пощ. кут. 270 — София.

Редакцията доставя книгата
„Лѣкуване чрезъ Цвѣтнитѣ лъчи“
отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ сръщу 20 лева.

Открива се подписка за записване абонати за ДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Открита е подписка за записване абонати за X-ДЕСЕТА годишнина на сп. ЖИТНО ЗЪРНО, която почва през Януарий 1936 год. И през идващата десета годишнина, списанието ще даде на своите предплатили абонати една подходяща премия из областта на окултната литература.

Абонаментът остава и за X-та годишнина пакъ същия — минималния за този родъ списания — 80 лв.

Редакционният комитетъ на сп. „Житно Зърно“ ще направи всичко възможно и през десетата годишнина за още по-голямото подобрене на списанието. Това ще може да се постигне по-добре, при навременното и редовно заплащане на абонамента отъ страна на нашитъ абонати.

Върно на своя път „Житно Зърно“ ще работи и за напредъ върху духовното издигане на човѣчеството. Само **духовната култура е въ състояние да донесе истински блага и да издигне всѣки народъ и всѣки човѣкъ.**

Ние вѣрваме, че и за напредъ „Житно Зърно“ ще бжде прието така радушно, както досега. Вѣрваме, че нашитъ абонати ще работятъ много по-усърдно за разпространението му, отколкото досега.

Нека „Житно Зърно“ стане насъщна нужда за всѣки домъ!

Всичко се праща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“

Пощ. кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощ. чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружена съ писмо.

Частни лица нѣматъ нищо общо съ списанието.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 270
S O F I A (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 25 Frs. Frs.

Молимъ всички настоятели и абонати на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“, да се отчетатъ веднага и да внесатъ абонамента за IX годишнина на списанието, тъй като съ настоящата 9-10 книжка завършва текущата IX годишнина.

Съ своето редовно отчитане и заплащане на абонамента си всъки нашъ абонатъ съдействува за разпространяване на собственитѣ си идеи и убеждения.

Сумитѣ пращайте чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597, като всѣка сума бжде придружена съ писмо до сп. „Житно Зърно“ — пощ. кут. 270 — София.

Редакцията доставя книгата
„Лѣкуване чрезъ Цвѣтнитѣ Лѣчи“
отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ срѣщу 20 лева.

Открива се подписка за записване абонати за ДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“

Открита е подписка за записване абонати за X-ДЕСЕТА годишнина на сп. ЖИТНО ЗЪРНО, която почва презъ Януарий 1936 год. И презъ идващата десета годишнина, списанието ще даде на своите предплатили абонати една подходяща премия изъ областъта на окултната литература.

Абонаментътъ остава и за X-та годишнина пакъ същия — минималния за този родъ списания — 80 лв.

Редакциониятъ комитетъ на сп. „Житно Зърно“ ще направи всичко възможно и презъ десетата годишнина за още по-голъмото подобрение на списанието. Това ще може да се постигне по-добре, при навременното и редовно заплащане на абонамента отъ страна на нашитѣ абонати.

Върно на своя пжтъ „Житно Зърно“ ще работи и за напредъ върху духовното издигане на човѣчеството. Само **духовната култура е въ състояние да донесе истински блага и да издигне всѣки народъ и всѣки човѣкъ.**

Ние върваме, че и за напредъ „Житно Зърно“ ще бжде прието така радушно, както досега. Върваме, че нашитѣ абонати ще работятъ много по-усърдно за разпространението му, отколкото досега.

Нека „Житно Зърно“ стане насъщна нужда за всѣки домъ

Всичко се праща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“

Пощ. кутия № 270 — София

Суми се пращатъ чрезъ пощ. чекова смѣтка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружена съ писмо.

Частни лица нѣматъ нищо общо съ списанието.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“

Boîte postale № 270
S O F I A (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 25 Frs. Frs.
